

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΕΞΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ



ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
EN ΑΘΗΝΑΙΣ 1961

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ατ
ει
ff

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΕΛΛΑΣ

46106

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ



ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΧΟΛΙΣΜΟΣ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ
ΕΝ ΔΟΥΚΑΙΩ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΦΟΚΠΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

46106

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΕΞΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ



ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1964

ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΡΑΝΤΖΑΡΟΥ

ΕΛΛΑΣ

ΕΛΛΑΣ ΕΙΔΥΔΙΑ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ιωάννινα Ιωάννινα Ιωάννινα Ιωάννινα Ιωάννινα Ιωάννινα Ιωάννινα



ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ε Ι Σ Α Γ Ω Γ Η

1. Ο βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοκρίτου.

Ο Θεόκριτος εἶναι εἰς τῶν ἔξοχωτάτων, ἵσως μάλιστα ὁ ἀριστος ποιητῆς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὴν ἀλεξανδρινήν, τὴν ἄλλως λεγομένην ἑλληνιστικὴν ἐποχὴν, ἡτις περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς τελευταίους π. Χ. αἰῶνας, ἡ ἑλληνικὴ ποίησις, ὥπως καὶ γενικώτερον ἡ καλλιτεχνία, προσέλαβεν Ἰδιον χαρακτῆρα καὶ διαφέρει ἐν πολλοῖς τῆς ποιήσεως τῶν προηγουμένων περιόδων. Πολλοὶ ποιηταὶ καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐκαλλιέργουν τὰ μεγάλα ποιητικὰ εἰδῆ, τὰ δόποια φυσικῶς καὶ ἀβιάστως ἀναπτυχθέντα εἰς παλαιοτέρους χρόνους είχον ἀνέλθει εἰς τὴν ὑψίστην ἀκμήν. Οὕτως ὁ Ἀπολλώνιος (295-215 π. Χ.) ἔγραψε τὰ Ἀργοναυτικά, ἡρωικὸν ἔπος εἰς 4 βιβλία· ὁ Ἀρατος (310-245 π. Χ.) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Νίκανδρος (β' αἰ. π. Χ.) ἡ σχολή θῆσαν μὲ τὸ διδακτικὸν ἔπος· ἄλλοι συνέθεσαν δράματα, ὥπως π. χ. ὁ Λυκόφρων, τοῦ δόποιου σφέζεται μία τραγῳδία, ἡ Κασσάνδρα ἢ Ἀλεξανδρα. Ἀλλ' οἱ ποιηταὶ, οἱ δόποιοι ἔξεπροσώπουν πιστότερον τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς των, ἐποχῆς μὲ ἡλαττωμένην δημιουργικότητα καὶ μὲ ἔξησθενημένην τὴν θείαν πνοήν, ἡ δόποια παράγει τὰ μεγάλα καὶ πρωτότυπα ἔργα, συνέθετον ἔργα μικρότερα, μετριοφρονέστερα, ἐπεδίδοντο εἰς εἰδῆ, τὰ δόποια ἦσαν καταλληλότερα νὰ ἐκφράσουν τὰς τάσεις τῶν χρόνων των· ἔγραφον κυρίως ὕμνους, ἐλεγείας καὶ ἐπιγράμματα, εἰς τὰ δόποια προσέδιδον τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς των, τὴν πνευματώδη εὐστροφίαν, τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν.

Τὸ ποιητικὸν δμως εἶδος, τὸ δόποιον κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν ἐκαλλιεργήθη μὲ μεγάλην πρωτοτυπίαν, εἶναι ἡ βουκολικὴ ποίησις. Ἀσματα ποιμενικά, λαϊκὰ καὶ αὐθόρμητα, συνέθετον βεβαίως καὶ ἤδον οἱ ποιμένες καὶ κατὰ τοὺς παλαιοτέρους χρόνους καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς

‘Ελλάδος καὶ ιδίως εἰς τὴν Σικελίαν· ἐξ ὅλου ὁ Σικελιώτης ποιητής Στησίχορος (640 - 555 π.Χ.) ὑμησε τὸν κυριώτερον ἥρωα τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, τὸν ὀραῖον Δάφνιν· ἀλλ’ ὡς ποίησις τεχνικὴ καὶ προσωπικὴ ἡ βουκολικὴ ποίησις ἤνθησε κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἔποχήν, διότι τότε ἐδημιουργήθησαν οἱ ὄροι οἱ κατάλληλοι διὰ τὴν ἀνάπτυξιν της. ‘Ο κάσμος εἶχεν ἐκλεπτυνθῆ μέχρις ὑπερβολῆς· ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων πόλεων μὲ τὰς συμβατικὰς ἐκδηλώσεις τῆς καὶ ἡ διαμονὴ εἰς κλειστοὺς χώρους ἐστενοχώρουν τοὺς ἀνθρώπους· ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ τρυφηλότης τοὺς εἶχον κουράσει καὶ ἡσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν αὐτὸν περιβάλλον πρὸς τὴν ἐλευθέραν φύσιν, πρὸς τὴν ἀφελῆ ζωὴν τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν. ‘Η νοσταλγικὴ αὔτη τάσις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν φύσιν εὑρε τὴν καλλιτεχνικήν της ἔκφρασιν ἐν μὲν τῇ λογοτεχνίᾳ εἰς τὴν βουκολικὴν ποίησιν, ἐν δὲ τῇ συγχρόνῳ αὐτῆς πλαστικῇ καὶ ζωγραφικῇ εἰς τὴν παράστασιν θεμάτων εἰδυλλιακῶν, εἰς τὴν ἀπεικόνισιν σκηνῶν ἐντὸς φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Τὴν βουκολικὴν ποίησιν ἀνήγαγεν εἰς τελειότητα ὁ Θεόκριτος. Περὶ τῆς ζωῆς του ὀλίγα εἰναι γνωστά. ‘Ἐγεννήθη ἐν Συρακούσαις περὶ τὸ 305 π.Χ. ‘Ο πατήρ του ὀνομάζετο Πραξαγόρας, ἡ δὲ μήτηρ του Φιλίνη· ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζωὴν τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν καὶ τῶν ὀλιέων τῆς Σικελίας καὶ τῆς Κάτω Ιταλίας· εἰς τὰ ὄρη, τοὺς λειμῶνας καὶ τὰς ἀκτὰς τῶν χωρῶν τούτων τοποθετεῖ τὴν σκηνὴν πολλῶν εἰδυλλίων του, ὅπως π.χ. τῶν ἐν τῇ παρούσῃ ἐκλογῇ *Nomέων* καὶ τῶν *Bouκολιαστῶν* (VIII καὶ IX). ‘Εταξίδευσε καὶ εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἕλληνικὰς χώρας καὶ διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν. ‘Ἐν Μιλήτῳ συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ ἴατροῦ καὶ ποιητοῦ Νικίου· μεταβαίνων ποτὲ εἰς Μίλητον ἔφερε μεθ’ ἕαυτοῦ πολυτελῆ ἐξ ἐλεφαντοστοῦ ἥλακάτην, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του, συνώδευσε δὲ τὸ δῶρόν του μὲ τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον *‘Ηλακάτη*. ‘Ἐπεσκέφθη τὴν Κῶν καὶ ἐγνώρισε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀκμαζούσης τότε ἐν τῇ νήσῳ ταύτη ποιητικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἐθεωρεῖτο ὁ ποιητής ἐλεγειῶν καὶ ἐπιγραμμάτων Φιλητᾶς. ‘Ελθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐγένετο εὐμενῶς δεκτὸς ὑπὸ Πτολεμαίου Β’ τοῦ Φιλαδέλφου (285 - 246), εἰσῆλθεν εἰς τοὺς κύκλους τῶν σοφῶν καὶ τῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ὁ φιλόμουσος ἐκεῖνος βασιλεύει συνεκέντρωσεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, καὶ συνῆψε φιλίαν μετὰ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ Καλλιμάχου (310 - 240). ‘Απὸ τὴν

ζωὴν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐνεπνεύσθη τὰς Συρακούσιας ἢ Ἀδωνιαζούσας⁽¹⁾.

Εἰς τὸν Ἱέρωνα τὸν Β', δστις ἐβασίλευσεν ἐν Συρακούσαις ἀπὸ τοῦ 269 μέχρι τοῦ 213, ἀπευθύνει ὁ Θεόκριτος τὸ ποίημα Χάριτες ἢ Ἱέρων, οὗ ἀπόσπασμα παρελήφθη εἰς τὸ παρὸν βιβλίον, δὲν γνωρίζομεν ὅμως πότε τὸ ποίημα τοῦτο ἐγράφη. Πιθανὸν κρίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς συνέθεσε καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸ τῷ 275, δτε ὁ Ἱέρων, πρὶν βασιλεύσῃ, ἡτοιμάζετο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες κατεῖχον μέρος τῆς Σικελίας. Διὰ τοῦ ποιήματος τούτου ὁ Θεόκριτος ἔζητε τὴν προστασίαν τοῦ Ἱέρωνος, ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθείς, φαίνεται, ἀνεγώρησεν ἐκ Σικελίας καὶ μετέβη εἰς Ἀλεξανδρειαν. Δὲν γνωρίζομεν, ἂν ἔκτοτε ἐπανῆλθε ποτε εἰς τὴν πατρίδα του. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν, εἶναι ἄγνωστον.

Τὴν δόξαν του ὁ Θεόκριτος ὀφείλει κυρίως εἰς τὰ βουκολικά του εἰδύλλια: ἡ λέξις εἰς ἵδυλλοιον εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ εἴδος, ἀλλὰ ἡ ἀκριβῆς σημασία της δὲν εἶναι ἀσφαλῶς γνωστή· ἐσήμαινεν ἢ μικρὸν εἴδος, μικρὰν δηλ. εἰκόνα τῆς ζωῆς, ἢ μικρὸν ἥσμα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ εἴδη τῆς ἀρμονίας τῶν μεγάλων λυρικῶν καὶ δὴ τῶν χορικῶν ποιημάτων. "Ἐγραψεν ὅμως ὁ Θεόκριτος καὶ ἀλλων εἰδῶν ποιήματα, ὡς ὕμνους, μέλη, ἐλεγείας, ίαμβους, ἐπιγράμματα. Καὶ τὰ μέχρις ἡμῶν περιστωθέντα ἔργα του—διύτι τὰ πλεῖστα ἀπωλέσθησαν—εἶναι ποικίλα· ἐκτὸς τῶν βουκολικῶν ἔχομεν καὶ δραματικὸς μίμους, ἤτοι μικρὰ δι' ἀνάγνωσιν καὶ οὐχὶ διὰ παράστασιν προοριζόμενα δραμάτια, εἰκονίζοντα σκηνὰς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, συντόμους ποιητικὰς διηγήσεις ἀρχαίων μύθων, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα κ.ἄ. 'Αλλ' ἡ γνησιότης τινῶν ἐξ αὐτῶν ἀμφισβητεῖται⁽²⁾.

1. 'Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ δύο Συρακούσαι, κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ Πραξιόνη καὶ ἡ Γοργώ, εἰκονίζονται μεταβαίνονται εἰς τὰ ἀνάκτορα, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀδωνίδος (βλ. ἐρμηνευτικὰ σημειώσεις). Τὰ Ἀδωνια ἔωρτάζοντο τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἡ πρώτη ἦτο ἡμέρα χαρᾶς· ἔωρτάζετο κατ' οὐτὴν ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀδωνίδος· κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ ἄγαλμά του ἐρίπετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ αἱ γυναῖκες ἔθρηγον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν "Ἀδην. Τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ τελετὴ περιγράφεται ἐν τῷ δραματίῳ, τοῦ ὄποιου ἡ ὑπόθεσις ἔζελίσσεται εἰς τρεῖς σκηνὰς : α') ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινόης (στ. 1 – 43), β') καθ' ὅδον (44 – 77) καὶ γ') ἐν τοῖς ἀνακτόροις (78 – 149).

2. Τὸ εἰδύλλιον IX (Βουκολικαῖται) δὲν ἐφθασε, φαίνεται, μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἀρχικήν του μορφὴν καὶ διὰ τοῦτο ἡ σύνθεσίς του παρουσιάζει ἀνωμαλίας τινάς. Διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ ποιήματος πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὅψιν τὰ ἔζης : Βοσκός τις,

2. Ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου.

Ο Θεόκριτος, δστις ὡς Συρακούσιος ἦτο Δωριεύς, μετεχειρίσθη εἰς τὰ πλεῖστα ποιήματά του τὴν δωρικὴν διάλεκτον, ἀνάμεικτον δύμας μὲ στοιχεῖα τινα διμηρικὰ καὶ αἰολικά. Τὴν ἐν τῇ παρούσῃ ἐκλογῇ περιλαμβανομένην Ἡλακάτην ὡς καὶ ἄλλα τινὰ ἔργα του ἔγραψεν εἰς διάλεκτον αἰολικήν, ἄλλα δὲ ποιήματα εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν διμηρικῶν ἐπῶν. Στίχον μετεχειρίσθη κατὰ κανόνα τὸ δακτυλικὸν ἑξάμετρον ἐν τῇ Ἡλακάτῃ τὸν λεγόμενον μέγαν Ἀσκληπιάδειον στίχον, δστις ἔχει σχῆμα



Ο ἀναγιγνώσκων τὰ ποιήματα τῆς ἀνὰ χεῖρας ἐκλογῆς καὶ συμβουλευόμενος τὰς ἐν τῷ τέλει αὐτῆς ἑρμηνευτικὰς σημειώσεις δύναται πολλὰ γλωσσικὰ φαινόμενα νὰ παρατηρήσῃ, πολλὰ στοιχεῖα τῆς γλῶσσης τοῦ Θ. νὰ συλλέξῃ καὶ κατατάξῃ. Ἐνταῦθα παραθέτομεν γενικώτατά τινα.

Οἱ Δωριεῖς, δπως καὶ οἱ Αἰολεῖς, διετήρησαν τὸ ἀρχαῖον πανελλήνιον μακρόν **α**, τὸ ὁποῖον κατὰ κανόνα ἐν τῇ ἀττικῇ καὶ εἰς ἔτι περισσοτέρας περιπτώσεις ἐν τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἐτράπη εἰς **η** : ἀ, ἀδίστα, σκανᾶς, πλάν, ἄγαγον, ἀπέβα, αὐτᾶ.

Ἀντιστρόφως εὑρίσκομεν εἰς τὰ δωρικὰ **η** προελθόν ἐκ συναιρέσεως ἡ κράσεως ἀντὶ τοῦ ἀττ. **α** : δρη, σίγη, ποθορῆ, κῆμέ, κήπειτα.

Τὸ **εο** συνηροέθη εἰς **ευ** (ἀττ. **ου**) : ἐμεῦ, μερίζευ, βιάζευ, ὀθεῦνται, θέρευς.

Ἐν τῇ κλίσει τῶν ὄνομάτων παρατηρητέα ἡ κατάληξις -**ᾶν** τῆς γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων : γραιᾶν, μνᾶν, πηρᾶν, δεξομενᾶν, ἡ κατάληξις -**ω** τῆς ἐν. γενικῆς τῶν δευτεροκλίτων: τῷ πολλῷ ὅχλῳ, καθαρῷ ὀργυρίῳ καὶ ἡ κατάληξις -**ως** (σπανιώτερον -**ος**) τῆς πληθ. αἰτ. τῶν δευτεροκλίτων : μόσχως, χρησμώς, Γολγώς, τάς λύκος.

ὁ ὁποῖος εἶχε προτρέψει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκαν νὰ τραγουδήσουν, διηγεῖται νῦν τὰ κατὰ τὸν βουκολιασμὸν ἐκεῖνον γενόμενα· εἰς τὴν διήγησίν του ἀνήκουν οἱ στίχοι 14 καὶ 22 – 27, ἀλλ’ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ εἰδυλλίου (1 – 6) ὁ βοσκὸς οὗτος παρίσταται ὡς δρῶν πρόσωπον καὶ ἀνευ ἀλλης εἰσαγωγῆς ἀποτείνει τὸν λόγον εἰς τοὺς δύο βουκολιαστάς. Ἐν τῷ τελευταίῳ τμήματι (28 – 36) παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὰ φίσματα τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα καὶ ἐκφράζει τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην του πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικήν.

Πρὸς τὴν ὁγματικὴν κατάληξιν -μες (εἰμὲς = ἔσμεν, δύμες = δύμεν, λαλεῦμες = λαλοῦμεν) παραβλητέα ἡ λατινικὴ -mus (amamus, legimus), πρὸς δὲ τὴν κατάληξιν -ντι (φαντὶ = φασί, φέροντι = φέρουσι) ἡ λατινικὴ -nt (amant, ferunt).

Τῆς αἰολικῆς διαλέκτου, ἡς δεῖγμα ἔχομεν ἐν τῇ Ἡλακάτῃ, τὰ κύρια γνωρίσματα (ἐκτὸς τοῦ μακροῦ α) εἶναι ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου ἀνωτέρω τῆς ληγούσης (γύναιξιν, φύτον, πάτρις) καὶ ἡ ψίλωσις (οὔτως, ὑδάτινα, ὑμάρτη). Ἀλλα αἰολικὴ στοιχεῖα, τὰ ὅποια ὁ Θεόκριτος μεταχειρίζεται συχνότατα καὶ εἰς τὰ δωρικά του ποιήματα, εἶναι ἡ κατάληξις -οισα (ἀττ.-ουσα): φέροισα, λαβοῖσα, Μοῖσα καὶ τὸ συμφωνικὸν σύμπλεγμα σδ (ἀντὶ ζ): ἀγοράσδειν, πᾶσδε.

ΜΕΡΟΣ Α'

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΝΟΜΕΙΣ

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΑΩΝ

ΒΑΤΤΟΣ

Εἶπε μοι, ὁ Καρδιός, τίνη μάζα την θεά Φθάννα;

ΜΕΡΟΣ Α'

Οὐκ δὲλλ' Αἴγυνος βούτην ποτέ αἰτάς εἶδον;

Η πά φε καρδίδων ΚΕΙΜΕΝΟΝ ταῦτα ἀράνειν;

ΒΑΤΤΟΣ

Ἄλλος δὲ τοῦ δραντος ὁ βουκέλος φέρει χάραν;

ΚΟΡΥΔΑΩΝ

Οὐκ ἀκούσαις; Θύγαν τοι τοῦ Ἀλφείν φέρει Μῆλον;

ΒΑΤΤΟΣ

Καὶ πόκα σῆρος έλανον ἐν δρῦμαλμοῖσιν ὄπιστο;

ΚΟΡΥΔΑΩΝ

Φέντι νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἔρισσεν.

ΒΑΤΤΟΣ

Κῆμ' ἔρειν δὲ πάτηρ Πολυδέκαος ἤμεν ἀράνειν;

ΚΟΡΥΔΑΩΝ

Κέργει ἔχον ἀκανθίναν τε καὶ εἴηντα παιώδεις μῆλοι;

ΒΑΤΤΟΣ

Πελοποννήσου Μῆλον καὶ τὸν λίκνος αὔρινας λιμένα;

Γ.
Γ.
Γ.

Α ΖΩΗΣΜ

ΙΟΝΙΚΗΣ ΜΙΖΗΣ

N O M E I S

BATTOΣ ΚΑΙ KORYΔΩΝ

(IV)

BATTOΣ

Εἰπέ μοι, ὃ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;
KORYΔΩΝ

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.
BATTOΣ

Ἡ πά φε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγεις;
KORYΔΩΝ

Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κῆμε φυλάσσει.
BATTOΣ

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἀφαντος ὁ βουκόλος ὠχετο χώραν; 5
KORYΔΩΝ

Οὐκ ἀκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ὠχετο Μίλων.
BATTOΣ

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὁφθαλμοῖσιν ὀπώπει;
KORYΔΩΝ

Φαντί νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.
BATTOΣ

Κῆμ' ἔφαθ' ἀ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.
KORYΔΩΝ

Κῷχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μῆλα. 10
BATTOΣ

Πείσαι κα Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὥδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ

Δειλαῖαι γ' αὗται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὔρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ὕπερ μὰν δειλαῖαι γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ

15 Τήγνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
τῷστία. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ Δᾶν, ἀλλ' ὅκα μὲν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω
καὶ μαλακῷ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ

20 Λεπτὸς μὲν χὼ ταῦρος ὁ πυρρίχος. εἴθε λάχοιεν
τοὶ τῷ Λαμπριάδᾳ, τοὶ δαμόται ὅκκα θύωντι
τῷ "Ηρᾳ, τοιόνδε" κακοχράσμων γάρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ μὰν ἔς Στομάλιμνον ἐλαύνεται ἔς τε τὰ Φύσκω,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπη καλὰ πάντα φύοντι,
25 αἰγίπυρος καὶ κυνέα καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ

Φεῦ φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὥ τάλαν Αἴγων,
εἰς Ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἡράσσοι νίκας,
χά συριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἃν ποκ' ἐπάξα.

ΚΟΡΥΔΩΝ

30 Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πίσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμοί νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,
κεῦ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εῦ δὲ τὰ Πύρρω.
αἰνέω τάν τε Κρότωνα—«Καλὰ πόλις ἡ τε Ζάκυνθος...»—
καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον, ἢπερ ὁ πύκτας
Αἴγων δγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.

τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὥρεος ἄγε πιάξας
τὰς ὁπλᾶς κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι, ταὶ δὲ γυναικες
μακρὸν ἀνάυσαν, χὼ βουκόλοις ἔξεγέλασσεν.

BATTOΣ

Ω χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
λασεύμεσθ'. ὅσον αἴγες ἐμὸν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβης.
αἰαῖ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὃς με λελόγχει.

40

KORYDALON

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
χὼ Ζεὺς ἄλλοια μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοια δ' ὕει.

BATTOΣ

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. Σίτθ', δ Λέπαργος.

45

KORYDALON

Σίτθ', ἀ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
εἰ μὴ ἀπει τουτῶθεν. ἵδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
εἴθ' ἡς μοι ῥοικόν τι λαγωβόλον, ὡς τυ πάταξ.

BATTOΣ

Θᾶσαί μ', ὢ Κορύδων, πὸτε τῷ Διός· ἀ γὰρ ἄκανθα
ἀρμοῖ μ' ὅδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
τάτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἀ πόρτις ὅλοιτο·
εἰς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος. ἦ δά γε λεύσσεις;

50

KORYDALON

Ναὶ ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

BATTOΣ

Οσσίχον ἐστὶ τὸ τύμπα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάζει.

55

KORYDALON

Εἰς ὅρος ὅκχ' ἔρπης, μὴ νήλιπος ἔρχεο, Βάττε·
ἐν γὰρ ὅρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

(XV)

ГОРГΩ

Ἐνδοι Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοί φίλα, ὡς χρόνῳ. ἔνδοι.
θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἥνθες. ὅρη δίφρον, Εὔνόα, αὐτᾶ.
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ГОРГΩ

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ.

ГОРГΩ

Ω τὰς ἀλεμάτω ψυχᾶς μόλις ὕμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῷ μὲν ὅχλῳ, πολλῷ δὲ τεθρίππων.
παντᾶ κρηπῖδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ά δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἐκαστέρω αἰὲν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος· ἐπ' ἐσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθῶν
ἴλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὅμεις

ἀλλάλαις, πὸτε ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὅμοιος.

ГОРГΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
τῷ μικκῷ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τυ.
Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῆν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.

ΤΟΡΓΩ

Καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄπφυς μὰν τῆνος τὰ πρόσων — λέγομες δὲ πρόσων θηγ
βάντα νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδειν —
ῆγε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπταχυς.

ΤΟΡΓΩ

Χώμὸς ταῦτῷ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
ἐπταδράχμως κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόνκως ἔλαβ' ἔχθες, ἀπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
ἄλλ' ἵθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.
βάμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἀδωνιν ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

'Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.

ΤΟΡΓΩ

Ὥν ἴδεις, ὃν εἴπαις καὶ ἴδοισά τυ τῷ μὴ ἴδοντι.

'Ερπειν ὥρα κ' εἶη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

'Αεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

Εὔνόα, αἴρε τὸ νῆμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδειν.
κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ.
ἄ δὲ σμᾶμα φέρει. δός δημως. μὴ δηράδ', ἀπληστε.
ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μεν τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
παῦε· ὅκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
ά κλάξ τᾶς μεγάλας πῆ λάρνακος; ὕδε φέρ' αὐτάν.

Γ Η Λ

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπυχὲς ἐμπερόναμα
 35 ὥτοῦτο πρέπει λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἵστῳ ;
 πραξίνα

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ πλέον ἀργυρίω Ικαθαρῷ μνᾶν
 ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Αλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.
 πραξίνα

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτο κα εἴπαις.

τῷ μπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν. κατὰ κόσμον
 40 ἀμφίθεε. οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον. μορμώ, δάκνει ἵππος.
 δάκρυε ὄσσα θέλεις, χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
 ἔρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα,
 τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

Ω θεοί, ὄσσος ὅχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 45 χρὴ τὸ κακόν ; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἀμετροι.
 πολλά τοι, ὃ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα,
 ἔξ ὃ ἐν ἀθανάτοις δ τεκών· οὐδεὶς κακοεργὸς
 δαλεῖται τὸν ἴόντα παφέρπων Αἰγυπτιστί,
 οἶα πρὶν ἔξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
 50 ἀλλάλοις ὄμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρινοί.
 ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα ; τοὶ πολεμισταὶ
 ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἀνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
 ὁρθὸς ἀνέστα δ πυρρός· ἵδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρσῆς
 Εύνόα, οὐ φευξῆ ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
 55 ὀνάθην μεγάλως, δτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινόα. καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὅπισθεν,
 τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καύτὰ συναγείρομαι ἥδη.
ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὅφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω
ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὅχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

'Εξ αὐλᾶς, ὡς μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ

'Εγών, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Εἴτα, παρενθεῖν 60

εὔμαρές;

ΓΡΑΥΣ

'Ες Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παίδων. πείρᾳ θηγ πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησμώς ἀ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπιζασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναικες ἵσαντι καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν.

ΓΟΡΓΩ

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

65

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε καὶ τύ,
Εὔνόα, Εύτυχίδος· πότεχ' αὕτα, μή τι πλαναθῆς.
πᾶσαι ἀμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχειν, Εὔνόα, ἀμῶν.
οἵμοι δειλαία, δίγα μεν τὸ θερίστριον ἥδη
ἔσχισται, Γοργοῖ. πὸτε τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
εὐδαιμων, ἀνθρωπε, φυλάσσει τῷμπέχονόν μεν.

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὸν μέν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

"Οχλως ἀθρως.

ἀθεῦγθ' ὕσπερ νέες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Κής ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
75 ἄμμε περιστέλλων. χρηστῶ κοικτίρμονος ἀνδρός.
φλίβεται Εύνόα ἄμμιν ἦγ', ὃ δειλά τυ, βιάζει.
κάλλιστ· «Ἐνδοι πᾶσαι », ὃ τὰν νυὸν εἰπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, πόταγ' ὥδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἀθρησον.
λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν τεχνάσματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

80 Πότνι· Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
ποῖοι ζωιγράφοι τάκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
ώς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά· σοφόν τοι χρῆμ' ἀνθρωπος.
αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
85 κλισμῶ, πρᾶτον ἵουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
ὅ τριφίλητος "Ἄδωνις, δ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὃ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι,
τρυγόνες· ἐκκναιισεῦντι πλατειάσδοισαι ἀπαντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος; τί δὲ τίν, εὶ κωτίλαι εἰμές;
πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
ώς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαι εἰμές ἀνωθεν,
ώς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες.
δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.
μὴ φύη, Μελιτῶδες, δις ἄμμῶν καρτερὸς εἴη,
95 πλάνη ἐνός. οὐκ ἀλέγω· μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ

Σίγη, Πραξινόα· μέλλει τὸν "Ἄδωνιν ἀείδειν

ἀ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ, πολύιδρις ἀοιδός,
ἄτις καὶ πέρυσιν τὸν ἱάλεμον ἀρίστευσε.
φθεγξεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἥδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ

Δέσποιν', ἀ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλησας,
αἰπεινόν τ' Ἐρυκα, χρυσῷ παίζοισ' Ἀφροδίτα,
οἶόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὁραι.
βάρδισται μακάρων Ὁραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι.

100

101

105

Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
ἀνθρώπων ώς μῆθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
τὸν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναε,
ἀ Βερενικεία θυγάτηρ Ἐλένῃ εἰκυῖα
110
Ἄρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.

Πάρ μέν οἱ ὥραια κείται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
πάρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει ἀλάβαστρα.
εἴδατά θ' ὅσσα γυναικες ἐπὶ πλαθάνω πονέονται
ἀνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖα μαλεύρω,
ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίω,
πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἔρπετὰ τῆδε πάρεστι.

115

Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῶ βρίθοντος ἀνήθω
δέδμανθ' οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἐρωτεῖς,
οἷοι ἀηδονιδῆς ἀεξομενᾶν ἐπὶ δένδρῳ
πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι δῖον ἀπ' δῖω.
Ω ἔβενος, ὃ χρυσός, ὃ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες,

120

125 πορφύρεοι δὲ τάπητες ἀνω μαλακώτεροι ὑπνω.
 ἡ Μιλατίς ἐρεῖ χῶ τὰν Σαμίαν κάτα βόσκων
 «ἔστρωται κλίνα τῷδώνιδι τῷ καλῷ ἄμα». 130
 τὸν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ριδόπαχυς "Αδωνις.
 ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός·
 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυρρά.

Nῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα·
 ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἄμα δρόσω ἀθρόαι εἴξω
 οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀιόνι πτύοντα,
 λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
135 στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' ἀοιδᾶς.

"Ερπεις, ὦ φίλ' "Αδωνι, καὶ ἐνθάδε κείς 'Αχέροντα
 ἥμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. οὔτ' 'Αγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ' οὔτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος ἥρως,
 οὔθ' 'Εκτωρ, 'Εκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων,
140 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανενθών,
 οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηιάδαι τε καὶ "Αργεος ἄκρα Πελασγοί.
 Ἰλαθι νῦν, φίλ' "Αδωνι, καὶ ἐς νέον εύθυμεύσας
 καὶ νῦν ἥνθες, "Αδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκη, φίλος ἥξεῖς.

ΤΟΡΓΩ

145 Πραξινόα, τὶ χρῆμα σοφώτατον ἡ θήλεια.
 ὀλβία δσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.
 ὥρα δμως κείς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας.
 χώνὴρ δξος ἀπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 χαῖρε, "Αδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

Αλλά τι μὲν θηρευτεῖ; οὐδὲ τὸ πάλον ἔχει ὁ νοστῶν;

Η ΛΑΚΑΤΗ Ο Ι

(XXVIII)

Γλαύκας, ὃ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάσιος
γύναιξιν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,
Θάρσεισ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεος ἀγλάσιαν,
ὅππα Κύπριδος Ἱρον καλάμῳ χλώρον ὑπ' ἀπάλῳ.
τυῖδε γάρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα πάρο Δίος, 5
ὅππως ξένον τέρψομ' ἴδων κάντιφιλήσομαι,
Νικίαν, Χαρίτων ἴμεροφώνων Ἱερον φύτον, ποτῶσι
καὶ σὲ τὰν ἐλάφαντος πολυμόχθῳ γεγενημέναν
δῶρον Νικιάσι εἰς ὀλόχῳ χέρρας ὀπάσσομεν,
σὺν τῷ πόλλᾳ μὲν ἕρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις, 10
πόλλᾳ δ' οἷα γύναικες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
δις γάρ μάτερες ἄρνων μαλάκοις ἐν βοτάνῃ πόκοις
πέξαιντ' αὐτοένει, Θευγένιδός γ' ἔννεκ' ἐυσφύρω.
οὕτως ἀνυσίεργος, φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες. 15
οὐ γάρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργω κεν ἐβολλόμαν
ὅπασσαί σε δόμοις, ἀμμετέρας ἔσσαν ἀπὸ χθόνος.
καὶ γάρ τοι πάτρις, ἀν ὥξ' Ἔφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
νάσω Τρινακρίας μύελον, ἄνδρων δοκίμων πόλιν.
νῦν μάν, οἶκον ἔχοισ' ἄνερος, δις πόλλ' ἐδάη σόφᾳ 20
ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λύγραις ἀπαλάκιεμεν,
οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἔράννων πεδ' Ἰαόνων,
ώς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλη,
καὶ οἱ μνᾶστιν ἀει τῷ φιλαοίδῳ παρέχης ξένω.
κῆνο γάρ τις ἔρει τῷπος ἴδων σ'. « Ἡ μεγάλα χάρις 25
δῶρῳ σὺν ὀλίγῳ πάντα δὲ τίματα τὰ πάρο φίλων ».

πορρόσσαι δὲ πάντας θύει μελικάτορες οἵτινες
ἀπόλατος ἔρει γένε τοις Λαζαρίνοις βρέσκουν
κατεργαταὶ οὐδὲν τοις αὐτοῖς συνέβει εἰδεῖν τὸν μὲν

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(VIII)

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνάντετο βουκολέοντι μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὥρεα μακρὰ Μενάλκας.
ἄμφω τῶγ' ἥστην πυρροτρίχω, ἄμφω ἀνάβω,
ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
5 πρᾶτος δ' ᾧν ποτὶ Δάφνιν ἴδων ἀγόρευε Μενάλκας
«Μυκητῶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆσι μοι ἀεῖσαι ;
φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων».
Τὸν δ' ἄρα χώ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ.
«Ποιμὴν εἰροπόκων ὀίων συρικτὰ Μενάλκα,
10 οὕποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύγ' ἀείδων».

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Χρήσδεις δὲν ἐσιδεῖν ; χρήσδεις καταθεῖναι ἀεθλον ;
31 ΔΑΦΝΙΣ

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἀεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Καὶ τί νυ θησεύμεσθ', ὃ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη ;

ΔΑΦΝΙΣ

Μόσχον ἐγώ θησῶ· τὺ δὲ θὲς ισομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

15 Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μεν
χά μάτηρ, τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ

Αλλὰ τί μάν θησεῖς ; τί δὲ τὸ πλέον ἔξει ὁ νικῶν ;
ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Σύριγγ' ἀν ἐπόησα καλάν ἔγῳ ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἵσον κάτω, ἵσον ἄνωθεν,
ταῦταν κα θείην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ

Η μάν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἵσον κάτω, ἵσον ἄνωθεν·
πρώτων νιν συνέπαξ· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῷ
τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Αλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἄμέων ;

ΔΑΦΝΙΣ

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον, ἦν, καλέσωμες,
ῷ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.

Χοὶ μὲν παῖδες ἀυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἥνθ' ἐπακοῦσαι·
χοὶ μὲν παῖδες ἀειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἥθελε κρίνειν.
Πρᾶτος δ' ὅν ἀειδε λαχὼν ἴνκτὸ Μενάλκας,
εἴτα δ' ἀμοιβάλαν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
βουκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἀρξατο πρᾶτος.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Αγκεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἱ τι Μενάλκας
πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλές ἄσε μέλος,
βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἦν δέ ποκ' ἔνθη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ

Κράναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἴπερ ὅμοιον
μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κήν τι Μενάλκας
40 τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἀφθονα πάντα νέμοι.

61 Ταῦτα μὲν ὃν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἀεισαν·
τὰν πυμάταν δ' ὡδὰν οὕτως ἔξαρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Φείδευ τὰν στερίφων, φείδευ, λύκε, τὰν τοκάδων μευ,
μηδ' ἀδίκει μ', δτι μικκὸς ἐών πιλλαῖσιν ὅμαρτέω.

65 ^{τοτε} Ω Λάμπουρε κύον, οὕτω βαθὺς ὑπνος ἔχει τυ;
οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.

Ταὶ δ' ὄιες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
ποίας· οὕτι καμεῖσθ', ὅκκα πάλιν ἀδε φύηται.

70 Σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὕθατα πλήσατε πᾶσαι·
ώς τὸ μὲν ὄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀποθῶμαι.

Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν.

ΔΑΦΝΙΣ

Κῆμ' ἐκ τῷ ἄντρῳ σύνοφρους κόρα ἐχθὲς ίδοῖσα
τὰς δαμάλας παρελῶντα καλὸν καλὸν ἥμεν ἔφασκεν.

75 Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἀπὸ πικρὸν ἐν' αὐτῷ,
ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὄδὸν εἰρπον.

‘Αδεῖ’ ἀ φωνὰ τὰς πόρτιος, ὁδὺ τὸ πνεῦμα,
[ἀδὺ δὲ χὼ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χὰ βῶς,]
ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ’ ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.

Τῷ δρυὶ ταὶ βάλανοι κόσμος, τῷ μαλίδι μᾶλα,
τῷ βοτὶ δ’ ἀ μόσχος, τῷ βουκόλῳ αἱ βόες αὐταί.

“Ως οἱ παῖδες ἀεισαν, ὁ δὲ αἰπόλος ὥδ' ἀγόρευεν.
“Ἄδυ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος, ὃ Δάφνη, φωνά·
κρέσσον μελπομένω τευ ἀκουέμεν η μέλι λείχειν.
λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκασας γάρ ἀείδων.
αἱ δέ τι λῆγις με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἴγα,
ἀπτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῦ. »

“Ως μὲν ὁ παῖς ἔχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
νικάσας, οὔτω κ' ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἀλοιτο.
ώς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
ἄπειρος, οὔτω καὶ νύμφα δμαθεῖσ' ἀκάγοιτο.
κὴκ τούτω πρᾶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο,
καὶ νύμφαν ἀκρηγβος ἐὼν ἔτι Ναΐδα γῆμεν.

Ιεραρχίαν Μετροφανείδησπον οὐδενίτελον εἰδείσθετον οὐ
τὰς μοι πᾶν εἰη πλειστὸν μίσθιοντα γάρ θνοντος
αὐτοῦ έκπλαστην εἶναι μάτητερνην τορεύοντα καὶ νεύοντα.
πάντας πάντας οὐδενός εἰδέσθετον οὐδὲ οὐδὲ
τοτεστινον εἶναι οὐδὲ θεάτρην τοτεστινον εἶναι οὐδὲ
μαρτυρίαν τοτεστινον εἶναι οὐδὲ θεάτρην τοτεστινον εἶναι οὐδὲ

εαυτούτην Μετροφανείδησπον οὐδὲντελονταί την θεάτρην την θεάτρην

ωάσκινον τοφτηνόν κόδικαν ἡγήκα τὸν διάρκειον συντίθεται
ωφέλειν τῷ θεάτρῳ ιοτ τόδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε τῷδε

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(IX)

Βουκολιάζεο, Δάφνι· τὺ δ' ὡδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
ῳδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψύσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχως βουσὸν ἐφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρως·
χοῖ μὲν ἀμῷ βόσκοιντο καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο
μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὸν δὲ τὸ βουκολιάζευ
ἐκ τόθεν, ἀλλοθε δ' αὕτις ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ

‘Αδὺ μὲν ἀ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χά βῶς,
ἀδὺ δὲ χά συριγξ χώ βουκόλος, ἀδὺ δὲ κῆγών.
ἔστι δέ μοι παρ’ ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς, ἐν δὲ νένασται
λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέριματα, τάς μοι ἀπάσας
λἰψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἔγω τόσσον μελεδαίνω,
ὅσσον ἐρῶν γε πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούει.

Οὕτως Δάφνις ἀεισεν ἐμίν, οὕτως δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

15 Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κῆγώ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κοίλαις ἐν πέτραισιν ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
φαίνονται, πολλὰς μὲν δις, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
ῶν μοι πρὸς κεφαλῇ καὶ πρὸς ποσὶ κώεα κεῖται.

ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ’ αὖται
φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδὲ ὅσον ὥραν
χείματος ἡ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρός,
αὐτοφυῆ (τὰν οὐδὲ ἀν ἵσως μωμάσατο τέκτων),
τήνῳ δὲ στρόμβῳ καλὸν ὅστρακον, ὃ κρέας αὐτὸς
σιτήθην πέτραισιν ἐν Ὑκαρίαισι δοκεύσας,
πέντε ταμῶν πέντε οὖσιν· δ’ δ’ ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ’ ὠδάς,
τάς ποκ’ ἔγῳ τήνοισι παρὼν ἄκουσα νομεῦσι,
μήπω ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγγόνα φύσω. 30
τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
ἴρηκες δ’ ίρηξιν, ἐμὶν δ’ ἀ Μοῖσα καὶ ὠδά.
τάς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. οὔτε γάρ ὑπνος
οὔτ’ ἔαρ ἔξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
ἄγθεα· τόσσον ἐμὸν Μοῖσαι φίλαι· οὓς γάρ ὁρεῦντι
γαθεῦσαι, τούσδ’ οὕτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

Ἐστεολέ, δὲ ἔστοι, οὐροποτεῖον νιτίσματα εἰστὶ ἔστοι
λεπτούσατα μετεπαγμένα, ἐπεξέπλασμα ἀγύστηνίδιαν ὃ
— οὐκαρέστητον φαίνεται· οὐκέτι διαμονήτης πακόδης ἀτρόπο
εἰς φύσιν, οὐπέπειδης ἀτρόποτης αὐτοτίτης οὐτούτης τέλος, οὐτε
τελεσθεῖται τελετέσσαπτον οὐδεφαμητόν, οὐδὲ βέλτιον ποδιάλ
ζεινέται· εἰς φύσιν οὐδεμίδειν ποτεπέμψει μάτια παθεῖται.
εἴδε τασσόμεναί τηνάποροντο ταύτην φύσιν τὴν μέσην οὐδὲν
πλέοντα τετέσσαρον τροπέσσαντα φύσιν τούτην ποτεπέμψει τοντού
τοῦ μὲν τάχυτερον ποτεπικεκαλεῖ φέτος εἷλε,
τούτοντοῦ τετέσσαρον τέλος τετέσσαρον ταύτην φύσιν τούτην
τετέσσαρον τετέσσαρον τετέσσαρον ταύτην φύσιν τούτην

ιεδνα ὁ ίσμπ νά ιεζ ωροδόχ φωνέαρδ εδ ίσμπ νά
νκορδ νοσοδ ὕδοι ιοτ εδ ακρ̄ δαστνανίκαμεχ διγαρ
δαστνάρητον οιολάνιη νοιορεκ ρόδων δι τοτανάλεχ

Α Λ Ι Ε Ι Σ
(XXI)

Αρδ 'Α πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει,
αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γάρ εὑδειν
ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
καν διλίγον νυκτός τις ἐπιβρίσσησι, τὸν ὅπνον
αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

'Ιχθύος ἀγρευτῆρες δόμως δύο κεῖντο γέροντες
στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
κεκλιμένοι τοίχῳ πάρ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
κεῖτο τὰ τὰς θήρας ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
τοὶ κάλαμοι, τάγκιστρα, τὰ φυκιόεντα δέλητα,
δρυμαὶ κύρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
μήρινθοι κῶπαί τε γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
νέρθεν τὰς κεφαλᾶς φορμὸς βραχύς, εῖματα, πῖλοι.
οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν δὲ πᾶς πόρος, οὗτος δὲ πλοῦτος.
οὐ κλεῖδ', οὐχὶ θύραν ἔχον, οὐ κύνα· πάντα περισσά,
πάντ' ἐδόκει τήνοις· ἀ γάρ πενία σφας ἐτήρει.
οὐδεὶς δὲν μέσσω γείτων πέλεν· ἀ δὲ παρ' αὐτὰν
θηιβομέναν καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.

Κούπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυνεν ἄρμα Σελάνας,
τοὺς δὲ ἀλιεῖς ἥγειρε φίλος πόνος, ἐκ βλεφάρων δὲ
ὅπνον ἀπωσαμένοις σφέτεραι φρένες ἤρεθον αὐδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ψεύδοντ', ὃ φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τάματα μακρὰ φέρει Ζεύς..

ἥδη μυρί' ἐσεῖδον ὄνείρατα, κούδέπω ἀώς.
μὴ λαθόμαν ; τί τὸ χρῆμα ; χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι.

25

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄλεμάτως μέμφη τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρός,
Ἄσφαλίων, παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον, ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἀ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τοι.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια ; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
οὐ σε θέλω τῷμῷ φαντάσματος ἥμερον. 30
ώς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνείρατα πάντα μερίζευ.
εῦ γὰρ ἀν εἰκάξαις κατὰ τὸν λόγον· « Οὗτος ἄριστος
ἐστὶν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς ».
ἄλλως καὶ σχολά ἐστι—τί γὰρ ποιεῖν ἀν ἔχοι τις
κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μηδὲ καθεύδων,
ἄλλ' ὅνος ἐν ῥάμνῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ ; 35
φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τάδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄγε δή, φίλε, νυκτὸς
ὅψιν, τὰν ἔσιδες, σὺ τεῷ μάνυσον ἔταιρῷ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Δειλινὸν ώς κατέδαρθον ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν
—οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
εἰ μέμνῃ, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ' —, εἶδον ἔμαυτὸν
ἐν πέτρᾳ βεβαῶτα, καθεζόμενος δ' ἐδόκευον
ἰχθύας, ἐκ καλάμω δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
καὶ τις τῶν τραφερῶν ὡρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθύα κήγρων. 40
χῶ μὲν τῷγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα,
τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
τῷ χέρε τεινόμενος, περικλώμενος εὔρον ἀγῶνα· 45

πῶς ἀν ἔλω μέγαν ἵχθυν ἀφαιροτέροισι σιδάροις ;
 εἴθ' ὑπομιμάσκων τῷ τρόματος ἡρέμ' ἔνυξα,
 καὶ νύξας ἐχάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 ἥγυσα δ' ὃν τὸν ἀεθλὸν, ἀνείλκυσα χρύσεον ἵχθυν,
 παντῷ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον· εἰλέ με δεῖμα,
 μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλημένος ἵχθυς
 55 η τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
 ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγών ἐκ τῶγκιστρω ἀπέλυσα,
 μή ποτε τῷ στόματος τῶγκιστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 καὶ τὸν μὲν πίστευσα καλῶς ἔχεν ἡπειρώταν,
 ὥμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
 60 ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν.
 ταῦτά με καξήγειρε· τὸ δ', ὃ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 τὰν γνώμαν· ὅρκον γάρ ἐγώ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Μὴ σύγε, μὴ τρέσσης. οὐκ ὥμοσας· οὐδὲ γάρ ἵχθυν
 χρύσεον, ὡς ἴδες, εὗρες, ἵσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις.
 εὶ δ' ἄρα μὴ κνώσσων τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
 ἐλπὶς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἵχθυν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῷ καπί χρυσοῖσιν ὀνείροις.

μεντενηγορικης θεωρησι τοις αλλοις οι
αποτελεσματικης επινοησης επινοησης η γενετικη
επινοησης αποτελεσματικης επινοησης

ΛΗΝΑΙ Η ΒΑΚΧΑΙ
(XXVI)

Ίνω κΑύτονόα χάδι μαλοπάραυος Ἀγαύα
τρεῖς θιάσως ἐσ δρος τρεῖς ἄγαγον αὔται ἐοῖσαι.
χαῖ μὲν ἀμερόξαμεναι λασίας δρυδς ἄγρια φύλλα,
κισσὸν ἀεὶ ζώοντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπέρ γᾶς
ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμώς,
τῶς τρεῖς τῇ Σεμέλᾳ, τῶς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
ἱερὰ δ' ἐκ κίστας ποπανεύματα χερσὶν ἐλοῖσαι
εὐφάμιως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
ώς ἐδίδασκ', ως αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.

Πενθεὺς δ' ἀλιβάτω πέτρας ἀπὸ πάντ' ἐθεώρει,
σχῖνον ἐσ ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος.
Αύτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἴδοῖσα,
σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος δργια Βάκχω,
ἔξαπίνας ἐπιοῖσα, τά τ' οὐχ δρέοντι βέβηλοι.
μαίνετο μέν τ' αὔτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοιβημένος, αἰ δ' ἐδίωκον,

πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐσ ἴγρυναν ἐρύσαισαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε « Τίνος κέχρησθε, γυναικες; »
Αύτονόα τόδ' ἔειπε « Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι ».
Μάτηρ μὲν κεφαλὴν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα,
ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας.
Ίνω δ' ἐξέρρηξε σὺν ὡμοπλάτῃ μέγαν ὕμον
λάξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα, καὶ Αύτονόας ῥυθμὸς ωντός.

αὶ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομέοντο γυναικες.
 25 ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἴματι πᾶσαι,
 ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέροισαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδὲ ἄλλος ἀπεχθομένω Διονύσῳ
 φροντίζοι, μηδὲ εἰ χαλεπώτερα τῶνδε μογήσαι,
 εἴη δ' ἐνναέτης ἡ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
 30 αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι·
 ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις·
 εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώια, δυσσεβέων δ' οὔ.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, δν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
 Ζεὺς ὑπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα κάτθετο λύσας·
 35 χαίροι δ' εὐειδής Σεμέλα καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
 Καδμεῖαι πολλαῖς μεμελημέναι ἥρωῖναι,
 αἱ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὅριναντος Διονύσω
 οὐκ ἐπιμωματόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

νιούνωφ καλίδα ροή^{τη} ο δέσμος τόνισθαι μη ίσ
ράστοκαμονό ήγειρι τούρβηνό τέ νονιοχύλιστον γένει νοτιέσσαμη
λοπτή νογκαλέτι τατανό τον έδει πλιοφάτερον
κανωγήρι τούρβη παδανηστον θάσαι τέ επιρρο το
ΧΑΡΙΤΕΣ Η ΙΕΡΩΝΥμον^{τη} ο δέ
μανγή τατανό τατανό την ιερηνον^{τη}
(XVI)

(Ἀπόσπασμα : ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙ)

Δαιμόνιοι, τί δέ κέρδος ο μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
κείμενος ; οὐχ ἀδει πλούτου φρονέουσιν ὅνασις,
ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δέ πού τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
πολλούς γ' εὗ ἕρξαι πηῶν, πολλούς δέ καὶ ἄλλων
ἀνθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ρέζειν,
μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι,
Μουσάων δέ μάλιστα τίειν ιεροὺς ὑποφήτας,
ὅφρα καὶ εἰν 'Αίδαο κεκρυμμένος ἐσθιόδες ἀκούσης,
μηδ' ἀκλεής μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ 'Αχέροντος,
ώσει τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας
ἀχῆν ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων.

Πολλοὶ ἐν 'Αυτιόχῳ δόμοις καὶ ἄνακτος 'Αλεύα
άρμαλιήν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
πολλοὶ δέ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακοὺς
μόσχοι σύν κεραῆσιν ἔμυκήσαντο βόεσσι·
μυρία δ' ἀμ πεδίον Κραυνώνιον ἐνδιάσκον
ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἥδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἔξεκένωσαν
θυμὸν ἐς εὔρεῖαν σχεδίαν στυγνοῖο γέροντος,
ἄμναστοι δέ τὰ πολλὰ καὶ ὅλβια τῆνα λιπόντες
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρούς αἰῶνας ἔκειντο,

εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήριος αἰόλα φωνέων
 45 βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὄνομαστοὺς
 διπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
 οἵ σφισιν ἔξιειρῶν στεφανηφόροι ἥλθον ἀγώνων.
 τίς δ' ἀν ἀριστῆας Λυκίων πότε, τίς κομόωντας
 Πριαμίδας καὶ θῆλυν ἀπὸ γροῖης Κύκνου ἔγνω,
 50 εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
 οὐδ' Ὁδυσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεῖς
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθὼν
 55 ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγῶν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
 δηναιιὸν κλέος ἔσχεν, ἐσιγάθη δ' ἀν ὑφορβὸς
 Εὔμαιος, καὶ Βουσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
 60 ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτης, τοι
 εἰ μή σφεας ὕνασαν Πάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.

Ἐκ Μοισῶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι,
 65 χρήματα δὲ ζώντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
 ἀλλ' ἵσος γάρ ὁ μόχθος ἐπ' ἡρόνι κύματα μετρεῖν,
 ὅσσ' ἀνεμος χέρσονδε κατὰ γλαυκᾶς ἀλὸς ὧθεῖ,
 ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν διαιειδεί πλίνθον,
 καὶ φιλοκερδείη βεβλαμμένον ἀνδρα παρελθεῖν·
 70 χαιρέτω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
 ἀργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἴμερος αὐτόν.
 αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΕΠΙΡΡΟΠΗΝ.)

Δ = Νομός, Θ = Βασιλεία (VIII), Ι = Βασιλιάς (IX), ΙΙ = Βαρ-

κόνιος ή 'Αδενάζοντος, ΙΙΙ = Χάρτης ή 'Ιπαρ (τοπος, η Πλατεία και Μέση),
ΙΙΙ = 'Άλιτε, ΙΙΙΙ = Αθηναίος ή Βάσιτος, ΙΙΙΙΙ = 'Ηλιούπολη.

Α, ΔΕΣ, * Δ.

δύτερον, δευτ., δράγα. **ΜΕΡΟΣ Β'** "Ηρα 15, 64 την. ελλήνων.
Κ., "Ηρα.

Διάβολος, διάβολος, διάβολος, διάβολος, διάβολος, διάβολος.

Δύρινθος παππάς-Ιγγλίας δύρι, δύριδος.

Δύο, δύο, δύο, δύο και μία 4, δύοντα την και ή δύο.

Δύοις εποι., δύο, τοι δύοις αρέσκει.

Δύον, δύον, δύον το ή, δύον γκανά.

'Αδεναν παραπομπής -όντος ήτοι "Άδεναν".

Δημοσιεύσαται γνωστοί μετάγρυψηι την 'Άδροντος, από διαρτής του

'Άδροντος.

'Άδρων, ιδιαί, θεός την 'Άδρων, ανή λατρεία μεταγρύψη σε την

'Ελλας. Κατα τον Ελληνισμόν μόλις ήτο αύτος τοι Ηρώερος και της

Μάρτια, παρδός κινηρής διεπόγειος καλλιτεχν. Τον έγραψεν ή 'Αρρα-

δητη, μέλι ή 'Άρης Ορφευσον διξόπορην κατ' αύτοιν μετάγρυψην

λέπτης την δρανεντον. Ο Ζεύς, ίει παραγγελήση την βαρύνειαν μετά ήτοι ή 'Αλ. εις την

ζωή την γράφειν μετά το διαδοτον ανή θεός μάρτιος ού μένη

ει τη 'Άδη ταρά τη Περσεύδον, έπις ιππεις δράπια μάρτιον. Προμη-

πονεια της θλωστήσεως. Ήρης ταρά την διεπόγειο το 'Άδρων.

*¹Όποια αρχαιότερη δρος; (νοέρωντο), ο πρώτος χώρος στην θεραπεία της θεραπείας, θεραπεία ή θεραπεία, θεραπεία ή θεραπεία, την θεραπεία θεραπεία.

ει μη δεινός δούλος ἡ Κήρος εἰδότη φυνέαν
βάρεθνται ἐξ πολύχορδων ἐν ἀνδράσι μῆραι, διογκαστικοῖς
ὑπλοτέροις ταῦταις δὲ καὶ δούλοις Ἑλλαγοῖς θυτοῖ,
οἵ αριστοί τοι τερψανταρόροι θύμοι ἐγένενται
τοι οὐδὲ ἀριστεροί Λιανοί τοισι, τοις χοιρίσταις
Παπούδησις αὐτὸν μήραν ἄποι γροῦνται θύται,
εἰ μη γενέσθαι προτερανούς διηγησούς δούλοι;
οἵδε Οὐρανοί τοι καὶ εἴκαστοι μήρας Θεοῖς
πάνταις δὲ ἀνθρώποις Λιόνται τοις ἔργαστον διθύρων
Κατει, τοις πολιτεῖσιν ταῦται δικοστο Κοκλωπος,
θύραισιν κάτιον τοις ζεύεσσι, οὐδὲ μηροβίδες
Εἴρεσθαι τοις θύταις πολιτεῖσιν μηράν φέρεταισι
Ποταμοῖς ταῖς μηραῖς στένοις σύνθετοις εἶναι.

Τοι Μάντειοι πολιτεῖσιν δέργασται διθύρων
ποταμοῖς τοις πολιτεῖσιν στένοις σύνθετοις θεοῖς
τοις πολιτεῖσιν τοις πολιτεῖσιν τοις ποταμοῖς ποταμοῖς,
τοις ποταμοῖς ποταμοῖς τοις ποταμοῖς ποταμοῖς, διθύραι
τοις ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς, τοις ποταμοῖς
τοις ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς
τοις ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς
τοις ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς
τοις ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς ποταμοῖς

Μέτρον της παραδόσεως και ημερολογίου της Εγκυρωθείσας Αποδοχής, που διέλαβε
Διάφορος - ακίρα - Διάφορος από την Αρχή. Η μετατροπή της Αρχής σε Ένταξη
διαρρέψεις (έτη) την ίδια την Αρχή, που θα γίνεται η Κατάταξη, η οποία είναι
ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ)

4 = Νομεῖς, 8 = Βουκολιασταὶ (VIII), 9 = Βουκολιασταὶ (IX), 15 = Συρα-
κόσιαι ἢ 'Αδωνιάζουσαι, 16 = Χάριτες ἢ 'Ιέρων (ἀπόσπ. « Πλοῦτος καὶ Μοῦσαι »),
21 = 'Αλιεῖς, 26 = Λῆγαι ἢ Βάκχαι, 28 = 'Ηλακάτη.

ἀ, ἀττ. * ἥ.

ἀγάγετο, ἀττ. ἡγάγετο. Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν 15, 64 ἐνν. σύζυγον.
Βλ. Ἡρα.

*Αγανά θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης, μήτηρ τοῦ Πενθέως.
ἄγκος, τό, ὁρεινὴ φάραγξ, κοιλάς.

ἀγκρούομαι, ἀνακρούομαι, ἄδω μὲ συνοδείαν μουσικοῦ ὄργανου.

ἀγκύλος καμπύλος· ἐν 21, 47 τὸ καλαμίδι τοῦ ἀλιέως ἐλύγιζε.

ἀγρευτὴρ κυνηγός· ἵχθνος ἀγρ. ἀλιεύς.

ἀδε, ἀττ. ἥδε καὶ αὐτὰ 4, 54 νά τη καὶ ἡ ἔδια.

ἀδοιμι εύκτ. ἀδρ. τοῦ ἀνδάνω ἀρέσκω.

ἀδύς, ἀττ. ἥδύς· ἀδύ τι 8, 82 πολὺ γλυκύ.

*Αδων συγκεκομένος τύπος ἀντὶ "Αδωνις.

ἀδωνιάζουσαι γυναικες μετέχουσαι τῶν 'Αδωνίων, τῆς ἑορτῆς τοῦ
'Αδώνιδος.

*Αδωνις, ιδος, θεὸς τῶν 'Ασιανῶν, οὗ ἡ λατρεία μετηνέχθη εἰς τὴν
Ἐλλάδα. Κατὰ τοὺς ἑλληνικούς μάθους ἦτο υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς
Μύρρας, νεαρὸς κυνηγὸς ἐκπάγλου καλλους. Τὸν ἡγάπησεν ἡ 'Αφρο-
δίτη, ἀλλ' ὁ "Αρης ζηλοτυπῶν ἐξέπεμψε κατ' αὐτοῦ ἀγριόχοιρον,
ὅστις τὸν ἐφόνευσεν. 'Ο Ζεύς, ἵνα παρηγορήσῃ τὴν βαρέως πενθοῦ-
σαν 'Αφροδίτην, ἐπέτρεψε νά ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ὁ "Αδ. εἰς τὴν
ζωὴν ἐπὶ τινα χρόνον· κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ὀφείλε νά μένῃ
ἐν τῷ "Άδῃ παρὰ τῇ Περσεφόνῃ, ἥτις ἐπίσης ἡγάπα αὐτόν. Προσω-
ποποιία τῆς βλαστήσεως. Πρὸς τιμήν του ἐτελοῦντο τὰ 'Αδώνια.

* Όπου σημειοῦται ἀττ. (= ἀττικόν), ὁ πρὸ αὐτοῦ τύπος εἶναι δωρικός· οὐκ
εἶναι εἰδικῶς αἰολικός, ιωνικός ἢ δωρικός, τοῦτο δηλοῦται ἡγητῶς.

ἀελθον βραβεῖον, στοίχημα.

ἀει αἰολ., ἀττ. ἀει.

ἀείδειν, ἀττ. ἀδειν.

ἀεξομενᾶν, ἀττ. αὐξανομένων (θηλ.) ἐν 15, 121 ἡ σύνταξις πειρώμενοι ἀεξ. πτερούγων.

ἀεργὸς ἀεργος, ἀργός* ἀεργοῖς αἰεν ἔσορτά 15, 26 ὁ νοῦς: οἱ ἀεργοὶ εἴναι ὡς νὺν ἔχουν πάντοτε ἔօρτήν ἐγὼ δύος ἔχω νὺν φροντίσω διὰ πολλὰ πράγματα, πρὸς σὲ συνοδεύσω.

ἀηδονιδεύς, πληθ. ἀηδονιδῆες, ἀηδονάκι. ἀηδονίς = 12 ἀηδονίς ἀηδών.

*Αθανάσια, *Αθαναία, ἡ *Αθηνᾶ ἐν 15, 80 καὶ 28, 1 ἀναφέρεται ὡς ἐργάνη. Αθανάσια ἀπό την θεότητα της Αθηνάς ονομάζεται ἀθλήματα σύνεργα.

ἀθρέω παρατηρῶ, βλέπω. ἀθρέων παρατηρήσαντος παρατηρεῖται ἀθρως, ἀττ. ἀθρόος.

αἰ, ἀττ. εἰ: αἴπερο, ἀττ. εἴπερο. αἴπερος παραδοσιακή ειπολέσσης αἰγίπυρος, ὁ, γιδοβότανο, φυτὸν ἔχον ἐρυθρὸν ἄγθος. αἴγυπτος παραδοσιακή Αἴγυπτιστὶ 15, 48: οἱ Αἴγυπτοι ἤσαν διαβόήτοι ὡς κλέπται καὶ λω-

ποδύται.

αἰθριοκοιτέω κατακλίνομαι ἐν ὑπαίθρῳ. αἰθρίος παραδοσιακή αἰνόθρυπτος τρυφηλός, ὄκνηρός· διὰ τὸ δόλον χωρίον 15, 27 βλ. νῆμα. αἰόλος εὐκίνητος, ζωηρός, ὀκτινοβόλος· αἰόλα φωνέω φύω τεχνηέντως, συνθέτω ὠραῖα ποιήματα· πρβλ. αἰολόφωνος ἀηδών.

αἰπεινδς ὑψηλός, ὑψηλὰ κείμενος, ἀπόκρημνος.

αἰπολέω βόσκω αἰγάς, εἴμαι αἰπόλοις· ἄμ' αἰπολέοντα 8, 85 ἐνῷ θὰ βόσκω τὰς αἰγάς μου.

Αἴσαρος ποταμὸς παρὰ τὴν Κρότωνα τῆς Μεγάλης Ἐλλάδος.

αἴσιν αἰολ., ἀττ. αἰς.

αἰτήμεθα αἰολ., ἀττ. αἰτούμεθα.

Αἴτνα ὄρος ἐν Σικελίᾳ, τὸ γνωστὸν ἡφαίστειον ἐν 9, 15 ὁ Μενάλκας ἀποκαλεῖ μητέρα του τὴν Αἴτναν, διότι παρ' αὐτὴν ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη.

αἰών, διηρ. ἥιών, ἀττ. ἥιών, ἀκτή· ἐπ' αὐτῆς (15, 133) πτύονσι, δηλ. ἀφρίζουν τὰ κύματα.

ἀκάχοιτο εὐκτ. μέσ. ἀρρ. β' τοῦ ἀχομαί, ἀχνύματι λυποῦματι, θλίβομαι, στενοχωροῦματι· ἀκάχοιτό κα 8, 91 θὰ ἐθλίβετο. Ἡ κόρη λυπεῖται,

- ὅταν νυμφεύεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλίπῃ τοὺς γονεῖς τῆς.
 ἄκιρος - ἄκιρα - ἄκιρον αἰολ., νωθρός.
 ἄκρηβος (ἥβη) πολὺ νέος.
 ἀλάβαστρον μυροδοχεῖον.
 ἀλακάτα, ἀττ. ἡλακάτη, ρόκα.
 ἀλάομαι πειριπλανῶμαι.
 ἀλέγω φροντίζω, ἐνδιαφέρομαι.
 ἀλέματος, ἀττ. ἡλέματος, μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος· ὡς τᾶς ἀλεμάτω
 ψυχῆς 15, 4 ὡς τῆς ἀνοησίας μου! τί ἡ ἀνοησίαν ἔκαμα!
 ἀλεμάτως ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως.
 Ἀλεύας Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγός) ἐδρεύων ἐν Λαοίσῃ· ὑμνήθη ὑπὸ^{τοῦ} ποιητοῦ Σιμώνιδου.
 ἀλίβατος, ἀττ. ἡλίβατος, ὑψηλός, ἀπόκρημνος.
 ἀλλαι αἱ ἀλλαι.
 ἀλλοκα ἄλλοτε.
 Ἀλφεός, Ἀλφείος, ποταμὸς τῆς Ὄλυμπίας· ἐν 5, 6 ὁ Μίλων καὶ ὁ
 Αἴγανον μετέβησαν εἰς τὸν Ἀλφείον, δηλ. εἰς τὴν Ὄλυμπίαν, διὰ νὰ
 μετάσχουν τῶν ἀγώνων.
 ἀμ 16, 38 ἀνὰ (ἀποκοπὴ πρὸ χειλικοῦ).
 ἀμὰ ἡμετέρα.
 ἀμᾶς ὄμοιοῦ.
 ἀμαλδύνω ἐξασθενίζω, καταστρέφω, δαπανῶ.
 Ἀμαρυλλὶς ἐν 4, 36 νεαρὰ ἀγρότις.
 ἀμέργω δρέπω, κόπτω.
 ἀμέων, ἀττ. ἡμῶν.
 ἀμμε αἰολ., ἀττ. ἡμᾶς· ἀμμιν αἰολ., ἀττ. ἡμῖν.
 ἀμναστος λησμονημένος ἐν 16, 42 ἡ σύντ. : ἀμναστοι ἔκειντο (ἄν),
 εἰ μὴ θῆκε...
 ἀμοιβαῖος : ἀμοιβαία ἀοιδά, ἀμοιβαία ωδή, στίχοι ὑπὸ δύο προσώ-
 πων ἐναλλάξ ἀδόμενοι καὶ συμμετρικῶς ἀντιστοιχοῦντες.
 ἀμοιλγεὺς (ἀμέλγω) καρδάρα.
 ἀμπέχονον λεπτὸν ἐπανωφόριον, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 69) θερί-
 στροιον.
 ἀμυλος, ὁ, (καὶ ἀμυλον) πλακούντιον ἐκ λέπτου ἀλεύρου· ἐν 9, 21 ἵσως
 σημαίνει χυλός, κουρκούτι.
 ἀμφίθεες 15, 40 ἐνν. τὸ ἀμπέχονον (ὃστε νὰ σχηματίσῃ ωραίας πτυχίας).

Αμφιτρίτα θαλασσία θεά.

ἀν 28, 17 αἰολ., ἀττ. ἦν.

ἀναβάλλομαι ἀνακρούομαι, κάμνω ἐναρξιν τοῦ φέδειν πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν.

ἀναβος ὁ οὔπω ἔφηβος, 12 – 15 ἑτῶν.

ἀνάλατο, ἀττ. ἀνήλατο, ἀδρ. τοῦ ἀνάλλομαι ἀναπηδῶ.

ἀνάνυτος, ἀττ. ἀνήνυτος, ἀτελεύτητος.

ἀνάριστος ὁ μὴ λαβὼν ἄριστον, ἀπρογενεμάτιστος.

ἀνάυνα (ἀνὰ αὖ) ἀδρ. ἀνάσα, φωνάζω δυνατά.

ἀνθεα 15, 116 χυμοί, ἀρώματα ἀνθέων.

Ἀντίοχος Θεσσαλὸς ἥγεμῶν (ταγός) ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου τῶν Ἀλευαδῶν· ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης ἐποίησε θρῆνον.

ἀντιφιλέομαι ἀνταγαπῶμαι, ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀμοιβαίας φιλίας.

ἀνυστίεργος φίλεργος.

ἀνύνα 21, 19 διανύω· τὸ σῆμα τῆς Σελήνης δὲν διήνυεν ἀκόμη τὸ μέσον τοῦ δρόμου του, δηλ. δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον· ἔκφρασις οὐχὶ ἀκριβολογικῶς δρθή, διότι ἡ σελήνη σπανίως μεσουρανεῖ κατὰ τὸ μεσονύκτιον· ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν ὅμοιῶν ἔκφράσεων περὶ τοῦ ἥλιου, ἀλλ' ὁ ἥλιος μεσυρανεῖ βεβαίως πάντοτε τὴν μεσημέριαν. Ἐν 21, 52 φέρω εἰς πέρας.

ἀξῶ, ἀττ. ἀξω.

ἀπαλάλκεμεν αἰολ. ἀπρυμφ. ἀορ. β' (ως ἐνεστῶς ἔχρησίμευε τὸ ἀπαλέξω) ἀπαλαλκεῖν ἀπομακρῦναι· ἐν 28, 20 ἀντικ. τοῦ ἀπαλ. τὸ νόσοις λύγραις (αἰολ. αἰτιατ.).

ἀπέσβης 4, 39 ἀπέθανες, « ἔσβησες »· ὅσσον ἀπέσβης τόσον προσφιλῆς οὖσα καὶ σὺ ἀπέθανες.

ἀπεχθομένω 26, 27 ἀνθρώπου γενομένου μισητοῦ (ἀδρ. τοῦ ἀπεχθάνομαι).

ἀπόκλαξον κλεῖσε· προστακτ. ἀορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστῶτα.

ἀπομάσσω α' σπογγίζω, β') ὀμαλίζω, ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον (κυρίως τῶν σιτηρῶν) διὰ τοῦ ἀπομάκτρου (νῦν « ῥίγλας » ἢ « κόφτρας »). Τὸ μέτρον ἀπεμάσσετο, ώμαλίζετο, καὶ εἰς ἄλλας βεβαίως περιπτώσεις, ἀλλὰ καὶ διατάσσετο εἰς τοὺς δούλους οἱ διὰ τὴν

διατροφήν των χορηγούμενοι εἰς αὐτοὺς καρποὶ (βλ. ἀρμαλιή)· ὁ ἔχων κενὴν τὴν χοίνικά του (μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν χωροῦν 315 περίπου δράμια σιτηρῶν) δὲν ἐνδιαφέρεται βεβαίως ἢν θέσουν ἡ ὅχι ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπόμακτρον· ἐκ τούτου τὸ μή μοι κενεὰν (ἐνν. χοίνικα) ἀπομάξῃς 15, 95 κατήντησε νὰ σημαίνῃ ἀδιαφορίαν καὶ ἀκραν περιφρόνησιν (= οὐκ ἀλέγω, « τί ἀνάγκη σ' ἔχω ; » πρβλ. τὰ ἡμέτερα «νὰ μοῦ χρατήσῃς τὸ μεροκάματο» (τὸ ὄποιον δὲν παίρνω), « νὰ μοῦ κόψῃς τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ πράσα » (τὰ ὄποια δὲν ἔχω).

ἀποπέμπω ἐν 16, 28 ἀφήνω τινὰ νὰ φύγῃ.

ἀπότιλμα (τίλλω) μάδημα, ζέφτι· βλ. πόκος καὶ ἔργον.

ἀπρὶξ σφικτά, κολλητά.

ἀπὺ αἰολ., ἀπό.

ἀπεφῆς πατήρ, « μπαμπᾶς », « παπάκης ».

ἀριθμεῦντι, ἀττ. ἀριθμοῦσι.

ἄρκιος α, ον, ἀρκετός.

ἀρμαλιή σιτηρέσιον, ώρισμένον πισὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους.

ἄρμοι ἄρτι, πρὸ ὀλίγου, « νά, τώρα ».

ἀρξεύμεθ' (α), ἀττ. ἀρξόμεθα.

Ἀρσινόα ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἀρχίας Κορίνθιος οἰκιστὴς τῶν Συρακουσῶν (730 π. Χ.).

ἀσπάλαθος, ὁ καὶ ἡ, εἶδος θάμνου ἀκανθώδους.

Ἀσφαλίων ἀλιεύς τις.

ἀσφόδελος 26, 4 : ἀσφόδελος ὁ ὑπὲρ γῆς εῖναι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς φυόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν "Ἄδῃ, ὅπου ὁ ἀσφοδελὸς λειμών.

ἀτιμαγελέω (ἐπὶ ταύρου) ἀτιμάζω, καταφρονῶ τὴν ἀγέλην καὶ ἐγκαταλείπω αὐτὴν· ὁ τοιοῦτος ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος ἐλέγετο ἀτιμαγέλης.

ἀτιτάλλω ἀνατρέφω, περιποιοῦμαι, περιθάλπω.

ἀτρακτυλλὶς εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου· ἵσως τὸ σημερινὸν « σταυραγκάθι ».

ἀτρυτος ἀτελείωτος.

αὐλὰ 15, 60 αὐλή, ἀνάκτορον.

αὐλεία θύρα τῆς αὐλῆς.

αῦσος ξηρός.

αῦτα 15, 67 σύ.

αύτά 21, 2 μόνη αύτή οὖσα. **αύτοί** πάντα τα μεμερισμένα κατά γένους αύτοί είναι, δημηρ. αὐτότετες, κατά τὸ άντρον ἔτος. **Αύτονός** θυγάτηρος Κάδμου. **αύτὸς** 15, 84, ἐνν. ὁ "Αδωνίς.

αύτοφυής φυσικός, ἀκατέργαστος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τεχνητός. **αὕτω**, μέλλ. ἀντώ, ἀρ. ἄνσα, βοῶ, φωνάζω δυνατά. **ἀφανύρδες** ἀδύνατος 21, 49 τὸ ἄγκιστρον (σίδαρος) δὲν ἦτο ἀρκετὰ δύνατὸν διὰ τόσον μεγάλον ἰγθύν.

ἀφίκευ 15, 149 προστακτ. 'Ο νοῦς: καὶ ὅταν ἔλθῃς τὸ ἐπόμενον ἔτος, νὰ μᾶς εὕρῃς χαίροντας.

Ἄχέρων ποταμὸς τοῦ κάτω κόσμου 15, 86 ὁ "Αδωνίς ἐφίλειτο εἰς τὸν Ἀχέροντα, δηλ. εἰς τὸν "Αδην, ὑπὸ τῆς Περσεφόνης.

ἀχήν πένης· ἀχήν ἐκ πατέρων πένης ἐκ πενήτων καταγόμενος. **ἀῶθεν**, δημηρ. ἡῶθεν, ἀττ. ἡῶθεν, αὔριον πρώτη. **ἀώρας**, δημηρ. ἡώρας, ἀττ. ἡώρα, αὔρη.

Βάκχη γυνὴ ὑπὸ διονυσιακοῦ ἐνθουσιασμοῦ κατεχομένη, λάτρις τοῦ Διονύσου.

βάλλω: βάλλε κάτωθε 4, 44 διῶγγε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λόφου. **βᾶμες**, ἀττ. βᾶμεν.

βάρβιτος, ἡ, μουσικὸν δργανον δημοιον πρὸς τὴν λύραν· φωνέω αἰόλα εἰς β. φέδω φραΐα ἄσματα μὲ συνοδείαν β.

βαρυμάνιος, ἀττ. βαρυμήνιος καὶ βαρύμηνις, ὁ βαρεῖαν μῆναν (ὁρίζειν) ἔχων.

βασεῦνται, ἀττ. βήσονται, θὰ ἡ διαβοῦν», θὰ χαθοῦν. **βασιλεύειν**.

βελλεροφῶν Κορίνθιος ἥρως, οὗτος τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Γλαύκου.

Βερενίκα σύζυγος Πτολεμαίου Α' τοῦ Σωτῆρος, μήτηρ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης.

βιάζευ, ἀττ. βιάζον· ἐν 15, 76 σπρώχε δυνατά, προσπάθει νὰ περάσης διὰ τῆς βίας.

βίη: βίηρ καὶ κάρτος (όμηρικὸν) κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ῥώμην.

βλάπτω: βεβλαμμένος φιλοκερδεῖη μεμωραχμένος ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν· βλ. καὶ παρελθεῖν.

βοτάνα 28, 12 βοσκοτόπι.

βουκολέων βρόσκων βοῦς, εῖμαι βουκόλοις. . . τὸ πατέρα τῶν βουκολέων
βουκολιάζομαι ἔδω βουκολικὸν ἄσμα· ή ὡδὴ εἶχεν δλλοτε ἀγωνιστι-

κὸν χαρακτῆρα (Eid. 8) καὶ ἄλλοτε οὐχὶ (Eid. 9). . . πατέρα τῶν βουκολέων
βουκολιαστὰς τραγουδιστής βουκολικῶν ἄσμάτων.

βουκόλιον ἀγέλη βοῶν. . . πατέρα τῶν βουκολέων τραγουδιστῶν
βράκος ἔνδυμα πολυτελές.

βρίθω βαρύνω, εῖμαι βαρύς, ἀφθονος· ἐν 15, 119 τὸ ἄνηθον, διὰ τοῦ
ὅποιου ἐστόλισαν τὰς σκιάδας, ἔβριθε, ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ
τὴν ἀφθονίαν καὶ τὸ βάρος.

βρύον εἰδος λεπτοῦ φυτοῦ ή χόρτου· φύεται ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἐν
τῇ θαλάσσῃ.

βῶς βοῦς. . . πατέρα τῶν βουκολέων τραγουδιστῶν
γαθέω, ἀττ. γηθέω, χαίρω, ἀγάλλομαι.

γαλέαι γαλαῖ· διὰ τὸ ὄλον χωρίον 15, 28 βλ. τῆμα.

γάμεν, ἀττ. ἔγημεν.
γαρύομαι, ἀττ. γηρύομαι, ἐκβάλλω φωνήν, ψάλλω, ἔδω.

γεραίτατος πρεσβύτατος.
γέρων ἐν 4, 4 εἶναι ὁ πατήρ τοῦ Αἴγανος.

Γλαύκα, Γλαύκη, κιθαρῳδός, ίσως καὶ ποιήτρια, τῆς ἀλεξανδρινῆς
ἐποχῆς ἐκ Χίου.

γλαύκας αἰολ., ἀττ. γλαυκῆς, γλαυκώπιδος.
γνώμα, ἀττ. γνώμη· κατὰ γνώμαν 15, 28 ὅπως τὸ ἥθελες· εἰς τοῦτο ή

Πραξινόν ἀπαντᾷ· τοῦτο καὶ εἴπταις αὐτὸ δύνασαι· νὰ τὸ εἴπης, δηλ.
ώς πρὸς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον. ἐρείδω τὰν γνώμαν 21, 61 βλ. ἐρείδω.

Γολγοί πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ιερὸν τῆς Ἀφροδίτης· αἰτιατ. πληθ.
Γολγός.

Γοργοῖ κλητ. τοῦ Γοργώ.
γράμματα 15, 81, στολίδια (πλουμιά) ἐγνφασμένα.

γράφω 15, 81 σγεδιάζω.

δαιμόνιος ἐν 16, 22 ἀθλιος, δυστυχής.
δαλέομαι, ἀττ. δηλέομαι, βλάπτω, κακοποιῶ.

δαμάλα, ἀττ. δαμάλη, δάμαλις, μικρὰ ἀγελάς· γεν. πληθ. δαμαλᾶν.
Δᾶν αἰτιατ. τοῦ Ζεύς· οὐ Δᾶν ὅχι μὰ τὸν Δία.

δεδαημένος δαήμων, μαθών, δ. γνωρίζων, ἔμπειρος.

δέδμανθ = δέδμανται, ἀττ. δέδμηνται, παθ. πρκμ. τοῦ δέμω οἰκοδομῶ,
κτίζω, κατασκευάζω.

δεδοίκω, ἀττ. δέδοικα.

δειλὸς ἐν 16, 43 δυστυχής, ἐλεεινός.

δέλητα, ἀττ. δελέατα (πληθ. τοῦ δέλεαρ), δολώματα· κατὰ τὸν ποιητὴν Ὀππιανὸν (Ἀλιευτ. III 414 κ.έ.) διὰ τὴν ἀλιείαν σαλπῶν μετεχειρίζοντο ὡς δόλωμα ωπὸν φύκη, τὰ ὅποῖα οἱ ἔγχεις οὗτοι τρώγουν εὐχαρίστως.

Δευκαλίωνες οἱ οἵοι καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπὶ τοῦ δποίου ἔγινε κατὰ τὴν ἑλλην. μυθολογίαν ὁ κατακλυσμός.

δηναιδὸς μακροχρόνιος.

δηράς, ἥ, ἀττ. δειράς, ράχις σειρᾶς ὄρέων. μὴ δηράδ', ἀπληστε 15, 30· μὴ μοῦ δίδης «ἔνα βουνὸν» (δηλ. τόσον πολὺ σαπούνι), ἀχόρταγη (σπάταλη).

διαιειδῆς διαφανῆς, διαυγῆς: θύματι διαιειδεῖ νίζειν θολερὰν πλίνθον 16, 62 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιγειρούντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ ἡών)· πρβλ. τὸ ἡμέτερον

τὸν ἀράπη κι ἀν λευκάνης,
μόνο τὸ σαπούνι χάνεις.

διαθρύπτομαι καμαρώνω, «κάνω νάζια», «κάνω τὰ τσακίσματά μου», λαμβάνω στάσιν, ἵνα ἀρχίσω τὸ ἔσμα.

διαχρῶμαι διαφθείρω, φονεύω.

διέτμαξέν με, 8, 24 ἐνν. τὸν δάκτυλον, μοῦ ἔκοψε τὸν δάκτυλον (καθ' ὅλον καὶ μέρος).

Διοκλείδας σύζυγος τῆς Γοργοῦς.

Διόφαντος φίλος τοῦ ποιητοῦ τῶν Ἀλιέων.

Διωναία εἶναι ἥ Ἀφροδίτη ὡς θυγάτηρ τῆς Διώνης.

δμαθεῖσα 8, 91 ἀρτι νυμφευθεῖσα.

δοκεύω παραφυλάττω, παραμονέω· ἐν 9, 26 συναπτέον τῷ δοκεύω τὸ αὐτός (στ. 25) καὶ τὸ πέτραισιν ἐν Υκκαρίαισι.

δόμοις 28, 16 αἰολ. αἰτ. πληθυντικοῦ· ἐκ τούτου κι γενικαὶ ἀκίδας καὶ ἀέργω.

Δράκανον ὄνομα ἀκρωτηρίων ἐν Κῷ καὶ Ἰκαρίᾳ· ἄγνωστον ποῖον ἐννοεῖ· ὁ ποιητὴς (26, 33). Ἡ μήτηρ τοῦ Διονύσου Σεμέλη ἔγκυος οὗσα παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ ἐμφανισθῇ εἰς αὐτὴν ἐν ὅλῳ του τῷ θείῳ-

μεγαλείω, ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν. Ο Ζεὺς ἔξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀλλ' ὁ κεραυνός του κατέκαυσε τὴν Σεμέλην. Διὰ νὰ μὴ χαθῇ καὶ τὸ ἔμβρυον, ὁ θεὸς τὸ ἔξήγαγεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του καὶ τὸ ἔρραψεν ἐντὸς τοῦ μηροῦ του, ὅταν δὲ συνεπληρώθησαν οἱ ἀπαιτούμενοι μῆνες, τὸ ἔφερεν εἰς φῶς (κάτθετο 26, 34) λύσας ἀπὸ τὸν μηρόν του (ἐπιγονίδα) τὸν ἐπίδεσμον.

δρυὸς ἄκρα, ἀκρόδρυνα, ὑπωροφόρα δένδρα.

δύσσοος 4, 45 « χαμένος ».

δωρίσθεν, ἀττ. δωρίζειν.

ἔβαν, ἀττ. ἔβησαν· ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποὺ ἐπρεπε. **ἔβοιλλόμαν** αἰολ., ἀττ. ἔβοινλόμην (καὶ ἡβ.).

ἔγειρω, διεγείρω, κινῶ, προκαλῶ.

ἔγεντο ἐγένετο.

ἔγκαναχάομαι ποιῶ καναχήν, θόρυβον· ἔγκ. κόχλω ήχῷ φυσῶν εἰς τὸν κόχλον (μέγα κογχύλιον).

ἔδάη 28, 19 ἐδίδάχθη, ἔμαθε καὶ συνεπῶς γνωρίζει (πολλὰ σοφά, δηλ. ὠφέλιμα, φάρμακα).

ἔδωδά, ἀττ. ἔδωδή, ἔδ. πλάνος φαγητὸν ἀπατηλόν, δόλωμα.

ἔθέλωντι, ἀττ. ἔθέλωσι.

εἶδαρ, -ατος, τό, ἔδεσμα, φαγητόν, γλύκυσμα.

εἰκάξαις, εὔκτ. ἀορ. τοῦ εἰκάζω.

εἴκατι εἴκοσι.

εἴμα ἔνδυμα.

εἴμεις, ἀττ. ἔσμεν· ἐν καλῷ εἴμεις 15, 73 ἐν ἀσφαλεῖ εἴμεθα.

εἰνάλιος θαλασσινός· ἐπ' εἰναλίοισι πόροισιν ἔπειτα ἀπὸ τοὺς θαλασσινοὺς κόπους.

εἰροπόκος πυκνόμυχλος.

ἐκ : ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμάν ἔχει αἰετὸς δρυνις 26, 31 ὁ νοῦς : ἔκαστος τιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀνταξίου του· ὁ βασιλεὺς τῶν πτηγῶν ἀετὸς τιμᾶται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων· οὔτω καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἴμαι ἀγνὸς (εὐαγῆς) καὶ ὑπὸ τῶν ἀγνῶν νὰ τιμῶμαι. ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου. ἐκ ψυχᾶς 8, 53 προθύμως.

ἐκαστέρω μακρότερον· ἐκ. αἰὲν ἀποικεῖς 15, 7 « ὅλο καὶ πιὸ μακριὰ πηγαίνεις καὶ πιάνεις σπίτι ».

έκκναίω καταπονῶ, διαφθείρω, καταστρέφω· ἔκκναισεῦντι ἀπαντα 15,

87 « θὰ τὰ χαλάσουν ὅλα ». αὐτὸς πολεμώντας στὸν πόλεμον τοῦ οἰκουμένης ἔκκριτος ἐχλευτός· αὐτὸς δὲ εἰς ὁ νομούντας στὸν πόλεμον τοῦ οἰκουμένης ἐκρίθην ἀπὸ 9, 74 ἀπεκρίθην.

ἔλαιον 4, 7 ἐνοεῖ τὸ χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν.

έλοιμαν ἐν 16, 67 ἀπῆλη εὑκτί ἀντὶ εὐκτ. μετὰ τοῦ δὲ.

έλπις : ἐλπὶς τῶν ὑπανω 21, 66 ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ « βγῆ σὲ καλὸ » τὸ διειρόν σου.

έμιν, ἀττ. ἐμοί.

έμμηνος μηνικίος.

έμπερόναμα γυναικεῖον φόρεμα φορούμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸ χιτώνιον (15, 31) καὶ συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὄμους καὶ τὰ πλάγια μὲ περόνας (καρφίτσες, ἀγκράφες)· τὸ αὐτὸν ἐλέγετο καὶ περονατοίς (15, 21).

ἐν : ἐν ὥρᾳ 21, 40 ἐνωρίς.

ἐνδιάω ἔλανω ποίμνια· τὸ ἐνδιάσκον θαμιστ. πρτ.

ἐνδινέω συστρέψω, κινοῦμαι· βλ. ἔτυμος.

ἐνδοι ἔνδον· ἔνδοι πᾶσαι 15, 77 βλ. ννός.

ἐννεάφωνος βλ. σῦριγξ.

ἐννεκ(α) αἰολ., ἔνεκα.

ἐντί, ἀττ. εἰσί.

ἐξαπίνας, ἐξαπίνης, ἐξαίφνης· ἔαρ ἐξαπίνας 9, 34 τὸ ἀπροσπτως ἐρχόμενον καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον εὐχάριστον ἔαρ· ἐξαπίνας ἐπιοῖσα 26, 14 αἴφνης ἐφοριμῶσα.

ἐξάρχω κάμνω ἔναρξιν.

ἐπάβολος, ἀττ. ἐπήβολος, α') κύριος, κάτοχος, β') ἀρμόζων, πρέπων· νόος οἰκωφελίας αἰσιν ἐπάβολος 28, 2 εἰς τὰς ὄποιας (δηλ. τῶν διποίων) ὁ νοῦς εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου, εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

ἐπάξια, ἀττ. ἐπήξω, κατεσκεύασας.

ἐπιβαίνω : ἐπιβαίνω δεκάτῳ 26, 29 εἰσέρχομαι εἰς τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, « πατῶ στὰ δέκα ». ὁ νοῦς : ὁ ἀσεβής, καὶ ἀνήλικος ἀν εἶναι, εἶναι ἀνάξιος οἴκου.

ἐπιβρίζω ἀποκοιμῶμαι.

ἐπιβώμιος ὁ ἐπὶ τῷ βωμῷ· ἐπιβώμια ὁέζω. θυσίας ἐπὶ τῶν βωμῶν προσφέρω.

ἐπιγουνίς τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος.

ἐπιμωματὸς μεμπτός.

ἐπίουρος φύλαξ.

ἐπιπλαταγέω χειροκροτῶ.

ἐπιρρέω 15, 59 ἔρχομαι ὁρμητικὸς (ὡς ποταμὸς) ἐκ τῶν ὅπισθεν.

ἐράννα αἰολ., ἀττ. ἔρανη (ἀρσ. ἔρανός), ἔρατεινή, ἐπέραστος, τερπνή.

ἐργατίνας, ἀττ. -ης, ἐργάτης, ἐργατικός.

ἔργον: ἔργον ἐπ' ἔργῳ, 15, 20 « δουλειὰ ἀπάνω στὴ δουλειά »· ἡ Γοργὼ

δῆλ. πολὺ θὰ κουρασθῇ, διὰ νὰ πλύνῃ καὶ ξάνη τὸ μαλλί, τὸ ὄποῖον εἶναι ἀπαντόπος.

ἔρεθω ἔρεθίζω, διεγέρω· ἔρεθω αὐδὰν 21, 21 προκαλῶ ὄμιλίαν.

ἔρει αἰολ., ἀττ. ἔρει.

ἔρειδω στηρίζω· ἔρειδω τὰν γνώμαν 21, 61, ἐφαρμόζω εἰς τι τὴν κρί-
σιν μου, κρίνω. (Κατ' ἄλλους : στηρίζω τινὰ εἰς τὴν ἐλπίδα του, εἰς
τὴν γνώμην του, διὰ τὴν ὄποιαν δὲν εἶναι βέβαιος καὶ ἀνήσυχος.)

ἔρεισματα 21, 12 ξύλινα στηρίγματα τῶν εἰς τὴν ξηρὰν συρομένων λέμβων.

ἔριθος, ἡ, ἐργάτις καὶ κυρίως ἡ ἔριουργοῦσα (νήθουσα ἢ ὑφαίνουσα).

ἔρινδος ἀγριόσυκον, « ὄρνός »· πάντες ἔρινοι (μεταφορ.) 15, 20 ὅλοι
ἐλεεινοί, καθάριματα.

ἔριφος, ἡ, αἵξ.

ἔρνος, τό, βλαστός, φυτόν.

ἔρπετα 15, 118 ζῷα περιπατοῦντα (οὐχὶ κατ' ἀνάγκην ἔρποντα) κατ'
ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἴπτάμενα.

ἔρρ(α) αἰολ., ἔρια· ἔρρος ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις 28, 10 ἔρια θὰ
ἐργασθῆσι (« θὰ γνέσης ») δι' ἀνδρικὰ φορέματα.

"Ερυξ, δ, ὄρος τῆς Σικελίας, ἐπὶ τοῦ ὄποιου ἔκειτο περίφημος ναὸς
τῆς Ἀφροδίτης.

ἔρύσαισαι, ἔρύσασαι, ἀνασύρασαι.

ἔρῶν ἐν 9, 13 : ὅπως ὁ ἔρῶν δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλὰς τῶν
γονέων του, οὕτω καὶ ἐγὼ δὲν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τὸ καῦμα τοῦ
θέρους (διότι ζῶ εἰς δροσερὰ μέρη).

ἔς: ἔς νέον 15, 143 καὶ τοῦ χρόνου.

ἔσθλός: ἔσθλος ἀκούων 16, 30 ἔχω ἀγαθὴν φήμην, ἐπαινοῦμαι.

ἔσσαν αἰολ., ἀττ. οὖσαν.

ἔτυμος ἀληθινός· ὡς ἔτυμ' ἔστάκαντι (ἀττ. ἔστήκασι) καὶ ὡς ἔτυμ' ἔν-

δινεῦντι (ἀττ. ἐνδινοῦσι) 15, 82 τί ἀληθιναὶ (ζωνταναὶ) ποὺ εἶναι
αἱ στάσεις καὶ αἱ κινήσεις τῶν.

εὐαγέω εἷμαι εὐαγῆς, ἀπηλλαγμένος ἄγους, ἀγνός, καθαρός· διὰ τὸ
ὅλον χωρίον 26, 30 κ.έ. βλ. ἐκ (ἐκ Διός).

εὐαλάκατος 28, 22 θὰ εἴναι ἡ Θεύγενις, δηλ. θὰ διακρίνεται διὰ τὴν
ώραιαν ἥλακάτην τῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς Μιλήτου (ἐν
δαμότισιν).

εὐδαιμώνων: εἰ τι γέροιο εὐδαιμῶν 15, 70 « ἔτσι νὰ ἔχῃς καλό ».

εὐθυμεύσαις, ἀττ. εὐθυμούσαις· 15, 143 : ὁ "Αδωνις ἤλθεν εἰς τὰς
γυναικας εὐθυμούσας, δηλ. ἡ ἄφιξις (ἀνάστασις) του προύξενησε
χαράν εἰς τὰς λατρευούσας αὐτόν.

Εὔμαιος ὁ ἐκ τῆς Ὄδυσσείας γνωστὸς συβάτης.

εὐμαρής εὔκολος.

Εύνόα ὑπηρέτρια τῆς Πραξινόης.

εὐρώας, ὁ, μοῦχλα.

Εύτυχις ὑπηρέτρια τῆς Γοργοῦς συνοδεύσασα τὴν κυρίαν της εἰς τὰ
Ἀδωνια.

εὐφάμωας, ἀττ. εὐφήμωας, ἐν εὐλαβεῖ σιωπῆ.

ἔφρίμι ἀφήνω τινὰ ἐλεύθερον νὰ μεταβῇ που· ἐν 9, 3 ὁ λέγων προτρέ-
πει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκαν νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρους τοὺς μό-
σχους νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς μητέρας των, διὰ νὰ θηλάσουν, τοὺς δὲ
ταύρους εἰς τὰς στείρας, δηλ. εἰς τὰς ἀγελάδας, αἱ ὄποιαι δὲν ἔγέν-
νησαν ἀκόμη (ὅχι τὰς μὴ δυναμένας νὰ γεννήσουν).

ἔφριμερος ποθητός, θελκτικός.

Ἐφύρα ἡ Κόρινθος, ἡς ἀποικία αἱ Συράκουσαι.

ἔχεν 21, 58 ἀπρμφ.

ἔχοισ(α) αἰολ., ἔχουσα, κατοικοῦσα (28, 19).

Ζάκυνθος 4, 32 ἡ γνωστὴ νῆσος· Καλὰ πόλις ἡ τε Ζάκυνθος ἦτο ἡ
ἀρχὴ τοῦ ἄξιματος, ἐν τῷ ὅποιωθ θὰ ἐλέγετο ὅτι ἡ Κρότων ἦτο πό-
λις τούλαχιστον τόσον ὠραία, ὅσον ἡ Ζάκυνθος.

ζέω βράζω.

Ζωπυρίων ὁ μικρὸς νίδος τῆς Πραξινόης.

ἢ μόριον, δι' οὗ εἰσάγονται προτάσεις περιέχουσαι βεβαίωσιν καὶ πρό-
τασεις ἐρωτηματικαὶ· ἀρχικῶς ἐσήμαινεν ἔτσι. ἢ μὰν 4, 14 πρά-
γματι· ἢ πα 4, 3 καὶ χωρὶς ἄλλο· ἢ ὅτα 4, 1 μήπως.

ῆδος ἡδονή: ἐν 16, 40 ἐκ τοῦ ἦδος ἡ δοτ. σφιν (τοῖς Θεοσαλοῖς ἄρχουσι) καὶ ἡ γεν. τῶν (βοῶν, προβάτων. κλπ.).

ῆμεν, ἀττ. εἶναι.

ἢν 8, 26 ἰδού.

ῆνθον, ες, ε (ἐνθεῖν, ἐνθών κλπ.), ἀττ. ἥλθον κλπ.

ῆξω, ἀττ. ἥξω.

ῆπειρώτας (= στεριανὸς) ἐν 21, 58 εἶναι ὁ ἵγιος ὃς ἔξαχθείς εἰς τὴν

ἔηρὸν καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ διαφύγῃ.

Ἡρα: ἐν 4, 22 ἀναφέρει αὐτὴν ὁ Βάττος, διότι ἡ πολιοῦχος θεὰ τῶν Κροτωνιατῶν. ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' "Ἡραν 15, 64 πῶς ὁ Ζεὺς ἔλαβε σύζυγον τὴν "Ἡραν. Κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ζεὺς κατέφυγεν ὑπὸ μορφὴν κόκκυγος εἰς τὰ γόνατα τῆς "Ἡρας ἐν καιρῷ ψύχους· ἡ "Ἡρα ἥσθάνθη οἴκτον πρὸς τὸ πτηνὸν καὶ, δταν ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τὴν πραγματικήν του μορφήν, ἐδέχθη νὰ γίνῃ σύζυγός του.

ἥρασσαο ἀδρ. τοῦ ἔραμαι (= ἔρῳ) ἀγαπῶ, ποθῶ.

ἢς 4, 49 γ' ἐν. πρόσ. τοῦ πρτ. τοῦ εἰμί.

ἥστην γ' πρόσ. δυϊκ. τοῦ πρτ. τοῦ εἰμί.

ἥών ἀκτή· ἐπ' ἥδιν κόματα μετρεῖν 16, 60 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ διαιδής).

θαητός, ιων. θηητός, ἀττ. θεατός θαυμάσιος.

θανοίσας αἰολ., ἀττ. θανούσης.

θάρσεισ(α) αἰολ., θαρροῦσα, μὲν ἐμπιστοσύνην, μὲ προθυμίαν (28, 3).

θᾶσαι, ἀττ. θέασαι θασόμεναι, ἀττ. θεασόμεναι.

θερίστριον λεπτὸν γυναικεῖον ἐπανωφόριον (εἶδος σημειωνῆς ἐσάρπας) τὸ αὐτὸν μὲ τὸ ἀμπέχονον (15, 21, 39, 71).

θεσπέσιος ἀνέκφραστος, φοβερός, πλεῖστος.

θεύγενις ἡ σύζυγος τοῦ Νικίου.

θεῶν 15, 79 θηλ.

θήλεια κλπ. 15, 145 : αὐτὸν τὸ « θηλυκό » (ἡ ἀοιδὸς) εἶναι ἔνα πλάσμα (χρῆμά τι) πολὺ ἴκανόν.

θήην μόριον βεβαιωτικὸν ἐγκλιτ.

θησεύμεσθ' (α) μέσ. μέλλ. τοῦ τίθεμαι.

θοιβομένα, στενόχωρος, ἡτο ἡ καλύβη τῶν ἀλιέων (21, 28) ὡς κειμένη ἐν στενῷ χώρῳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων.

θοιλία πῖλος κωνικὸς καὶ πλατύγυρος.

θορυβέω ταράσσω, θορυβῶν ἐκδιώκω.

θυμαρέω εὐχρεστοῦμαι..

θύωντι, ἀττ. θύωσι.

ἰάλεμος θρηγητικὸν ἔσμα, μοιρολόγιον· τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε, 15, 98
ἔλαβε τὸ βραβεῖον, ἐκρίθη ὡς ἡ ἀρίστη ἀοιδὸς ἰαλέμου.

Ἰάων, ἀττ. *Iow.* Ἰάων ἀνὴρ 16, 57 ὁ "Ομηρος· αἱ ἀοιδαὶ αὐτοῦ ὅμα-
σαν, ὠφέλησαν, ἐδόξασαν τὸν Ὄδυσσεα, τὸν Εὔμαιον κλπ.

ἴγνυα, ἡ, τὸ διπισθεν τοῦ γόνατος μέρος· ἐν 26, 17 αἱ Βάκχαι ἀνεσήκω-
σαν τὰ φορέματά των μέχρι τῆς ἴγνυάς καὶ ἐσχημάτισαν οὕτως
ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζώνην μεγαλύτερον κόλπον· τὸ ἀντίθετον δῆλον. ἐκεί-
νου, τὸ ὄπιον ἐπραττον (15, 134) αἱ θρηνοῦσαι τὸν *"Αδωνιν.*

Ιδάλιον πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης.

ἴδεις 15, 25, ἀττ. εἰδεις, βλ. ὅμν...

ἴερος αἰολ., ἀττ. ιερός. 28, 7 ὁ Νικίας ἦτοι ιερόν φυτὸν τῶν Χαρίτων
ὡς ποιητής.

ἴλαθι (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν προστακτ.) γενοῦ ὑλεως, εὑμενής.

ἴλεός, ὁ, «τρύπα», «φωλιά».

ἴμερόφωνος αἰολ., ἔχων φωνὴν θελκτικήν.

Ίνώ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

ἴουλος τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον χυνοῦδες γένειον τῶν νέων· καταβάλλω
πρᾶτον Ⅲ. 15, 85 βγάζω τὰ πρῶτα γένεια.

ἴρηξ ὀμηρο., ἀττ. ιέραξ.

ἴρον αἰολ., ιερόν, ναός 28, 4: τὸ ἐν Μιλήτῳ ιερὸν τῆς Ἀφροδίτης ἦτο
χλωρὸν ὥπ' ἀπάλω καλάμῳ, διότι περιεβάλλετο ὑπὸ καλάμων πρα-
σίνων καὶ τρυφερῶν.

ἴσαντι, ἀττ. ισασι.

ἴσατι, ἀττ. οἰδε· 15, 146: ἡ ἀοιδὸς εἰναι εύτυχής, διότι γνωρίζει
τόσα πράγματα.

ἴσομάτωρ ίσος τῇ μητρὶ κατὰ τὸ μέγεθος.

ἴσος: ίσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὅψις 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦσον μὲ τὰ
ψεύδη, ὄλως ψευδές.

ἴστὸς ἀργαλειός· πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ίστῳ; 15, 35 πόσον σοῦ
ἐστοίχισεν, ἔως δὲ τὸν ἐτελείωσεν ἡ ὕφανσις καὶ κατέβασες τὸ ὕφα-
σμα ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν;

ἴνυκτὰ (δόνομαστ.) λιγύφθιογγος.

κα (καὶ ἐκθλ. κ'), ὅμηρ. κε(ν), ἀττ. ἄν, δυνητικὸν μόριον.

καθαρὸς (λειμῶν) ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός.

καθίζευ, ἀττ. καθίζου.

κακός : κακὸν τέλος δωσῶν (ἐνν. σοι) 4, 47 διὰ νὰ σοῦ δώσω κακὸν τέλος, νὰ σὲ σκοτώσω.

κακοχράσμων δύστροπος, κακορίζικος.

καλαμος ἐν 21, 10 καλαμίδι τοῦ φαρεύματος.

καλλίστα ἐν 15, 62 δυϊκός. Ἡ γραῖα ἀποτείνεται καὶ εἰς τὴν ἑρωτήσασαν αὐτὴν Γοργὼ καὶ εἰς τὴν Πραξινόην.

καλός : ἐν καλῷ εἰμὲς (ἀττ. ἐσμὲν) ἐν ἀσφαλεῖ εἴμεθα.

κάμινω κουράζομαι, ἔξαντλουμαι, κακοπαθῶ· οὕτι καμεῖσθε 8, 68 δὲν θὰ κακοπεράσετε· ὁ βοσκὸς χαριτολογῶν λέγει εἰς τὰ πρόβατά του ὅτι δὲν πρέπει νὰ διστάσουν νὰ τρώγουν ἄφθονον χόρτον, διότι αὐτὸθι φυτρώσῃ πάλιν καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ στερηθοῦν αὐτοῦ ἀργότερον· κάμινω βωμὸν 26, 5 ιδρύω βωμόν.

κᾶποι ἐν 15, 113 εἶναι οἱ λεγόμενοι Ἀδώνιδος κῆποι, ταχέως ἀναπτυσσόμενα, ἀλλὰ καὶ ταχέως μαραινόμενα φυτὰ καὶ ἄνθη, τὰ δποῖα ἐκαλλιέργουν ἐντὸς πολυτελῶν δοχείων (ἐν ταλασίσκοις ἀργυρόέοις)

κατὰ τὴν ἕορτὴν τοῦ Ἀδώνιδος ὡς σύμβολα τῆς ἐφημέρου νεότητος.

καταδαίνυμαι κατατρώγω.

καταπτυχῆς ἔχων πολλὰς πτυχάς, « σουφρωτός ».

κατασμύχω κατακαίω, μαράινω.

κῆγων καὶ ἐγώ· ἐν 9, 8 ὁ Δάφνις ἐννοεῖ ὅτι καὶ αὐτός, ὡς ἐν γένει οἱ βουκόλοι (χὼ βουκόλος), ἥδει καλῶς.

Κήιος (=Κεῖος, ἐκ Κέω) ἀοιδός ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης (556 - 468 π.Χ.).

κῆκ· καὶ ἐκ· κῆκ τούτῳ 8, 92 καὶ ἔκτοτε.

κῆμ' (κρᾶσις καὶ ἐκθλ.) = κῆμέ, ἀττ. κάμε.

κῆην καὶ ἐν.

κῆηνος, δωρ. καὶ αἰολ., ἐκεῖνος.

κῆς καὶ ἐς. κῆς ὥρας κῆπειτα 15, 74 καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος καὶ τὰ ἐπόμενα· προβλ. τὸ ἡμέτερον « καὶ τοῦ χρόνου καὶ πάντα ».

κινεῦ, ἀττ. κινοῦ.

Κίρκα, Κίρκη, ἡ ἐκ τῆς Ὁδυσσείας γνωστὴ μάγισσα· 9, 36 : τὸ ποτὸν τῆς Κίρκης δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τοὺς φίλους τῶν Μουσῶν, διότι ἡ ἐκ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς εὔγενής ἥδονὴ προφυλάττει αὐτοὺς ἀπὸ τὰς χυδαίας ἥδονάς, αἱ ὅποιαι ἀποκτηνώντων τὸν ἄνθρωπον.

κίστα, ἀττ. κίστη, κιβώτιον πλευτόν. οργανό, (καθά του) με
κλάξι κλείς. θραύσις πονηματωπανή (τύμπανο) - ράφαθηκ
κλισμός, δ, ἀνάκλιντρον, κλίνη. θέληση πτώχη, θερίζεις
κνύζα (καὶ κόντρα), ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἀγριοθρούμπι. θέληση πάνει
κνώσσω κοιμῶμαι· μή κτώσσων 21, 65 «στὸν ἔνπτον σου».
κόλπος τὸ ἄνωθεν τῆς ζώνης γχαλαρωμένον μέρος τῆς γυναικείας ἐσθῆτος·

ἐν 15, 134 αἱ γυναικεῖς λύουσαι τὴν ζώνην ἀνιᾶστ τὸν κόλπον ἐπὶ τὰ
σφυρά, δηλ. ἀφήνουν τὸ φόρεμα νὰ πέσῃ μέχρι τῶν ἀστραγάλων καὶ
ἀποκαλύπτουν τὸ στῆθος.

κόμαρος, ἡ, κουμαριά. κομάριον, τὸ κομάριον τοῦ θερινοῦ περιόδου, αἴδην
κομάρω (κομόωντι, ἀττ. κομῶσι) φέρω μακρὰν κόμην, κυματίζω, ἀφθονῶ.
κόπτοισα αἰολ., ἀττ. κόπτουσα.

Κορίνθιαι 15, 91 : τὰς Συρακουσας ἔδρυσεν (730 π. Χ.) ὁ Κορίνθιος
Ἀρχίας, ὅστε οἱ Συρακουσιοὶ ἤσαν Κορίνθιοι ἄνωθεν (ἀπὸ τοὺς
προγόνους των).

κορύνα «γχλίτσα» ἐλέγετο καὶ λαγωβόλον.

κοσμῶ : κοσμεῖν καλόν τι χρῆμα 15, 24 ὅτι δργανώνει κάτι ώραῖσιν.
κόχλιος δ, μέγα κοχγήλιον (τὸ δστρακονίτοῦ στρόμβου).

Κραυνώνιος τῆς ἐν Πελασγιώτιδι τῆς Θεσσαλίας Κραυνώνης.
κρεανομέω, μοιράζω τὸ κρέας (τοῦ θύματος).
κρέσσον, ἀττ. κρείττον.

Κρεῶνδαι ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, Θεσσαλοῦ ἀρχοντος.

κρηηπὶς στρατιωτικὸν ὑπόδημα, «ἀρβύλα». παντὶς κρηηπὶδες 15, 6 παντὶς
τοῦ «ἀρβύλες», δηλ. στρατιῶται.

κρίνω : κρίνω ἐνύπνια ἐξηγῶ ὄνειρα· πρβλ. ὀνειρορρίτης.

κροτῶ : ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι 15, 49 πλασμένοι ἀπὸ ἀπάτην, ἀπα-
τεῶνες «ἀπὸ τὴν κορφὴν ὡς τὰ νύχια».

Κύκνος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ἐγίνετο λό-
γιος περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ Κύπρια ἔπη, ἔπος ἀποιεσθέν· ἦτο θῆλυς ἀπὸ

χεοιῆς, πολὺ λευκὸς ὡς αἱ γυναικεῖς.

Κυμαίθια ὄνομα ἀγελάδος.

κυνάς, -άδος, ἡ ἀνήκουσα εἰς κύνα· κυνάδες (ἐνν. τρίχες) σκυλότριχες.

κυνοθαρσῆς θρασύς, ὀναιδῆς ὡς κύων.

κύρτος, δ, καλάθι τοῦ ψάρεύματος; «κιόντρος», «κοφινέλλο».

κώας, τό, πληθ. κώασα, δέρμα προβάτου· πατέρας κώαστος μῆνος
κώμυς, -υθος, ἡ, δέμα («ἀγκαλιά») χόρτου· κώμεινος έπειτα

κῶρος, ὁμηρ. κοῦρος· ἐν 15, 20 οἱ "Ἐρωτεῖς ἡσαν κατεσκευασμένοι ὑπὸ μορφὴν παιδίων.
κωτίλλω φλυαρῶ.
κωτίλος φλύαρος.

λαβύρινθος ἐκ σχοίνων δίκτυον.

λαγωβόλον ῥάβδος ποιμενική, « γκλίτσα »· ἐλέγετο καὶ κορύνα.

λάζευ προστ. τοῦ λάζομαι, λαμβάνω.

λαθόμαν ἐν 21, 25: μὴ λαθόμαν; « μήπως ἔχασα τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου ;»

λακίνιον ἀκρωτήριον παρὰ τὴν Κρότωνα· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο περίφημον ιερὸν τῆς "Ηρας.

λαλεῦμες, ἀττ. λαλοῦμεν.

λάμπουρος δόνομα κυνὸς (ἔχοντος λάμπουσαν, δηλ. ἐρυθρωπὴν οὐράν, δόμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος).

λαμπριάδας 4, 21: ἄγνωστον ἀν τὸ ἦτο ἐπώνυμος ἡρως δῆμου τινὸς τῆς Κρότωνος ἢ δημότης τις, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Βάττος ἐκφράζεται δύσμενῶς· τοὶ τῷ Λαμπριάδᾳ εἴθε λάχοιεν τοιόνδε οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν δῆμον τοῦ Λ. εἴθε νὰ λάβουν τοιοῦτον ἴσχυὸν ταῦρον εἰς τὸ μερίδιόν των κατὰ τὴν διανομὴν τῶν κρεάτων τῆς θυσίας.

λαπίθαι μυθικὸν δόνομος τῆς Θεσσαλίας.

λάρναξ κιβώτιον, « κασέλλα ».

λάσδεο προστακτ. τοῦ λάσδομαι (καὶ λάζομαι) λαμβάνω. λ. τὰς σύριγγας 8, 84 δηλ. καὶ τὴν ἴδικήν σου, τὴν ὅποιαν κατέθεσας διὰ τὸ στοίχημα, καὶ τὴν τοῦ Μενάλκα.

λασεύμεσθ'(α) μέλι. τοῦ λάθομαι (λήθομαι, λανθάνομαι) λησμονῶ.

λάσιος (ἐπὶ δένδρου) πυκνόφυλλος, φουντωτός.

λάτυμνον δρος παρὰ τὴν Κρότωνα.

λαχῶν 8, 30 κληρωθείς.

λέγομες ἐν 15, 15 εἶναι ἀναβύξ. παρατ., ἐνν. αὐτῷ.

λελόγχω δωρ. πρκμ. τοῦ λαγχάνω.

λέμβος ἀρσ.

λέπαργος δόνομα μόσχου λευκοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ τὰ πλευρά, « Τρυγόνης ».

λῆναι = Βάκχαι (δ ἵδε).

λιγυρὸς δέσφωνος, διαπεραστικός, θρηνητικός.

λιψ ό ΝΔ όνεμος, « γαρμπής ». *τούτοις είναι τα πρώτα λόγια, τα οποία λέγονται στην αρχή της συζήσης.*

λοιπὸν έν 21, 59 εἰς τὸ μέλλον· έν 21, 61 λοιπὸν (μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν).

λύγραις 28, 20, αἰολ. αἴτιατ. πληθ., λυγράς, βαρείας, δλεθρίας.

Λυκίων ἀριστῆς 16, 48 ήσαν δ Σαρπηδών, δ Γλαῦκος, δ Πάνδαρος.

λυσσῆν 4, 11 βλ. πείθω.

λῶ θέλω, ἐπιθυμῶ· λῶντι γ' πληθ.

λώια τὰ ἀγαθά, ή εὐτυχία.

μᾶ μπά! (συντετμημένος τύπος τοῦ μάτηρ, χρησιμοποιούμενος ώς ἐπιφώνημα).

μᾶζα, ή, κρίθινος ἄρτος.

μακέλα, ἀττ. μακέλη, « τσάπα »· καὶ τύπος μάκελλα· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν δίκελλαν (δὶς καὶ κέλλω = ὁθῶ), ητις εἶχε δύο ὁδόντας, ή μάκελλα εἶχε μόνον ἕνα.

μακρὸν 4, 37 δυνατά.

μάλευρον ἄλευρον.

μαλίς μηλέα.

μᾶλον, α') δύμηρ. μῆλον πρόβατον, β') (ώς έν 8, 79) μῆλον (δικαρπός).

μαλοπάραυος (μαλός = λευκός) λευκοπάρειος.

μάν, ἀττ. μήν· καὶ μὰν 4, 23 καὶ δμως.

μανιώδης εἶναι δ Διινυσος ώς ἐμπνέων ίερὰν μανίαν, ἐνθουσιασμόν.

μαντεύομαι έν 21, 45 αἰσθάνομαι, « μυρίζομαι »· ό νοῦς : ὅπως δ κύων καὶ κοιμώμενος « μυρίζεται » τὸν ἄρτον, οὕτω καὶ δ ἀλιεὺς ἐννοεῖ καὶ έν δινέρω ἀκόμη δὲν δ ἰχθύς, δ ὅποιος « ἐτσιμησε », εἶναι μεγάλος ή μικρός.

μανύω, ἀττ. μηνύω, φανερώνω.

ματεύω ἔρευνῶ· τὰ χωρά ταῦτα ματεύσεις 21, 65 ένν. τὰ ὅποια εἰδεῖς εἰς τὸν ὅπον σου.

μάτηρ 26, 20 ή Ἀγαύη.

μειλίσσω περιποιοῦμαι, φιλοξενῶ.

μελεδαίνω φροντίζω, μεριμνῶ, « γνοιάζομαι ».

μελεδώνη φροντίς, μέριμνα, λύπη.

μελικτάς τις 4, 30 καλὸς μουσικός.

μελίτεια, ή, μελισσοβότανον.

Μελιτώδης ή Περσεφόνη. Τάξ ιερείας τῆς Δήμητρος (μητρὸς τῆς Περσ.) οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν μελίσσας, ὡς μύστιδας τῆς κάτω θεᾶς. 'Ἐν 15, 94 ή Πραξινόη ἐπικαλούμενη τὴν Περσεφόνην εὔχεται νὰ μὴ ὑπάρξῃ (μὴ φύη εύκτ.) ἀνθρωπος, ὁ ὅποιος νὰ γίνη κύριος των πλὴν ἔνδος (τοῦ συζύγου ἐκατέρας· κατ' ἄλλους ἐρμηνευτάς : τοῦ Πτολεμαίου).

μεμελημένος προσφιλῆς.

μερίζευ, ἀττ. μερίζουν ἐν 21, 31 δ 'Ασφαλίων καθιστῷ τὸν σύντροφόν του κοινωνὸν τῶν ὀνείρων του, ὅπως εἶναι καὶ τῆς ἄγρας τῶν ἰχθύων μέτοχος.

μῆλον 4, 10 πρόβατον.

μήρινθος, ή, σχοινίον, σπάγος.

μικικός μικρός.

Μιλατὶς Μίλησία. Εἰς τὴν Μίλητον καὶ τὴν Σάμον παρήγετο ἀρίστης ποιότητος ἔριον καὶ ἥκμαζεν ἡ βιομηχανία του· ἐν 15, 126 οἱ Μιλήσιοι καὶ οἱ Σάμιοι ἀναγνωρίζουν ὡς προϊόντα τοῦ τόπου των (κλίνα ἀμά = ἡμετέρα), λαμπρὰ ἄρα, τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης τοῦ 'Αδώνιδος.

Μίλλατος αἰολ., Μίλητος.

Μίλων 4, 6 ἀθλητῆς τις ἐκ Κρότωνος, ὁμώνυμος περιφήμου παλαιοῦ (τοῦ ἔκτου αἰῶνος π. Χ.) ἀθλητοῦ, Κροτωνιάτου καὶ αὐτοῦ.

μινύθω μικραίνω.

μιτύλα (αἴξ) ἄκερως, « σούτα ».

μνᾶν γεν. πληθ. τοῦ μνᾶ· 15, 36 σύντ. : (κατέβα μοι) πλέον η δύο μνᾶν καθαρῶ ἀργνρίω.

μνάσης, ἀττ. μνήσης (τοῦ μαμνήσκω).

μνᾶστις ἀνάμνησις.

Μοῖσα αἰολ., Μοῦσα.

Μορμώ, ή, φοβερὸν τέρας, δι' οὗ ἐξεφόβιουν τὰ παιδία, « μπαμπούλας ».

μορμὸν ἐν 15, 40 ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφόβησιν τοῦ Ζωπυρίωνος, ὅστις ἤθελε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα του.

μουσίσδω, μουσίζω, ἤδω.

μυκητᾶν, δωρ. γεν. πληθ., μυκητᾶν μυκωμένων.

μύροιμαι θρηνῶ.

μωμάσιμαι ψέγω, μέμφομαι, κατηγορῶ.

Ναῖς, ἀττ. Νηῆς, νύμφη συζευχεῖσα τὸν Δάφνιν.
νάσω, ἀττ. μῆσον.

Νείλευς αἰολ., Νηλεύς, υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Κόδρου, οἰκιστὴς τῆς Μιλήσου.

νένασται παθητ. πρκμ. τοῦ ράσσω συσσωρεύω.

νένιμαι : 15, 32 βλ. δύοῖς.

νεόδρεπτος : ν. βωμὸς βωμὸς ἐκ κλάδων, οὓς ἔρτι ἔδρεψαν.

Νήαιθος, δ, δύακιον παρὰ τὴν Κρήτωνα.

νήλιπος ἀνυπόδητος.

νῆμα 15, 27 : τὸ ἔχρησιμοποίει ἡ Πραξινόη διὰ τὸ ἐργάζειρόν της· ἡ Πραξινόη δι' εἰρωνικῆς ἐπιπλήξεως συνιστᾷ εἰς τὴν Εὔνόην νὰ μὴ τὸ ἀφήσῃ πάλιν εἰς τὸ μέσον καὶ ἔξαπλωθῇ ἐπάνω του ἢ γαλῆ, ὅπως ἔγινε ἄλλην φοράν.

νικασεῖν, ἀττ. νικήσειν ἐν 8, 7 ὁ Μενάλκας πιστεύει ὅτι θὰ νικήσῃ τὸν Δάφνιν (τν = σε, ἀντικ. τοῦ νικασεῖν), ἐὰν ἀφεθῇ ἐλεύθερος νὰ τραγουδήσῃ ὅσον θέλει.

Νικίας Μιλήσιος ἴατρὸς καὶ ποιητής, φίλος τοῦ Θεοκρίτου.

νίτρον σόδα ἢ ποτάσσα· μετ' ἑλαίου συμπεφυρμένον ἔχρησίμευεν ὡς σάπων.

νιφόεις χιονώδης, κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνων.

νυός, ἡ, νύμφη, νεόνυμφος· 15, 77· κατά τι γαμήλιον ἔθιμον αἱ φύλαι τῆς νύμφης προσεποιοῦντο ὅτι ἥθελον νὰ εἰσέλθουν μετ' αὐτῆς εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσουν εἰς τὸν γαμβρόν· ἀλλ' ὁ παράνυμφος ἔκλεις (ἀποκλάξας) τὴν θύραν καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτὰς χαριτολογῶν «ἴνδοι πᾶσαι» μέσα εἶναι ὅλαι (ὅσαι πρέπει νὰ εἶναι μέσα, ἡ νύμφη δῆλαδή).

νύσσω κεντῶ· 21, 50 βλ. ὑπομιμνάσκω.

νωδὸς ὁ ἐστερημένος ὀδόντων· βλ. ἄρα.

ξεινοδόκος ξενοδόχος, ὁ δεχόμενος τοὺς ξένους.

ὅ, ἀττ. δς (15, 86).

ὅζος, δ, κλάδος.

οἱ 28, 23 αἰολ., ἀττ. οἱ (προσωπ. ἀντων.).

οἰκωφελία ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, νοικοκυριός βλ. ἐπάβολος.

οἰνοχόον 15, 124 τὸν Γανυμήδην.

ὅις, ἀττ. οἵς, πρόβατον, προβατίνα.

οἰσεῦμες, ἀττ. οἴσομεν.

ὅκα, ἀττ. ὅτε.

ὅκα, ἀττ. ὅτε.

ὅκκα (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας ὅκχ') ὅταν (ἐκ τοῦ ὅκα + να, ὅπως τὸ ὅταν ἐκ τοῦ ὅτε + ἀν).

ὅκοῖος, ἀττ. ὅποῖος· δοκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμα 15, 32· ὁ νοῦς : ἐνίφθην κακῶς, ὅχι ὅπως ἥθελα.

ὅλβιος πλούσιος· ἐν ὅλβιῳ (γεν.) 15, 24 ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὅλβίου.

ὅλοφυγγών, ἡ, φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώσσης· κατά τινα λαϊκὴν πρόληψιν ἔβγαζαν φουσκαλίδα ἐπάνω εἰς τὴν γλώσσαν οἱ κατακρατοῦντές τι, τὸ ὅποῖον εἶχε δοθῆ εἰς αὐτοὺς πρὸς φύλαξιν· ἐν 9, 30 ὁ νομεὺς ὁ ἀκούσας τὰ τραγούδια τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κρατήσῃ διὰ τὸν έαυτόν του, ἀλλὰ ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὰ διαδώσῃ διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὰς Μουσαῖς νὰ φροντίσουν διὰ τὴν διάδοσιν (φαίνετε), διὰ νὰ μὴ πάθῃ ὅπερ ἐπάθαιναν οἱ παρανόμως κατακρατοῦντές τι (μήπω φύσω ὅλοφυγγόνα).

ὅλοχος αἰολ., ἄλοχος, σύζυγος· ὅλ. Νικιά (ἐπιθ.) τοῦ Νικίου.

ὅμαλός : ὅμαλοι ἀλλάλοις 15, 50 « ὅλοι ἔνα κόψιμο ».

ὅμαρτέω συνοδεύω, φυλάττω· πολλαῖσιν (ἐνν. ἀμνάσιν) ὅμαρτέω 8, 64 πρβλ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1125 : ποίμνιας συνειπόμην.

ὅμως ὅμοι.

ὅνασις, ἀττ. ὅνησις, ὠφέλεια· ἐν 16, 23 ἐκ τοῦ ὅνασις ἡ γεν. πλούτουν καὶ ἡ δοτ. φρονέονταν.

ὅνειρον 9, 16: ἐν ὄνειρῳ παρουσιάζονται εἰς τὸν ὄνθρωπον πολλὰ εὐχάριστα· αὐτὰ τὰ ἔχει ὁ Μενάλκας εἰς τὴν πραγματικότητα.

ὅνιναμαι ὠφελοῦμαι· ὠνάθην 15, 55, ἀττ. ὠνήθην, ὠφελήθην, ἐκέρδισα.

ὅνομαι ψέγω, μέμφομαι.

ὅπαζω δίδω, προσφέρω· ὅπασσαι 28, 16 αἰολ., ἀπρμφ. ἀρρίστου· ὅπάσσομεν 28, 9 ὑποτακτ. ἀδρ.

ὅπισθεν 15, 56 ἐνν. τῶν ἵππων.

ὅπλότερος (ἄνευ θετικοῦ) νεώτερος, μεταγενέστερος.

ὅππα αἰολ., ὅπου.

ὅππως αἰολ., ὅπως.

ὅπώπει δωρ. προκμ. τοῦ ὁρῶ.

ὅργια μυστήρια: ἐν 26, 13 ἡ Αὐτονόη ἀνέτρεψε (σὺν δ' ἐτάραξε) τὰ ὄργια, δηλ. τὸ εἴδη (βωμούς καὶ ἱερὰ σκεύη) τῆς μυστικῆς βασικῆς Ἱεροτελεστίας.

ὅρέγομαι (ἐπὶ ίχθυός) «τσιμπῶ» (τὸ δόλωμα).

ὅρέοντι καὶ (συνηρ.) ὁρεῦντι, ἀττ. ὁρῶσι.

ὅρη, ἀττ. ὅρα δρη διφρον αντᾶ 15, 2 κοίταξε, φρόντισε (δηλ. φέρε) ἐνα κάθισμα δι' αὐτὴν (διὰ τὴν κυρίαν).

ὅρίνω παρακινῶ, παρορμῶ, προτρέπω.

ὅρμιά ἀρμίδι, πετονιά.

ὅρος ἐν 26, 2 ἐννοεῖ τὸν Κιθαιρῶνα.

ὅς αἰολ., ἀττ. ὅς.

ὅσσιχος 4, 55 πόσον μικρός.

οὖθαρ, -ατος, τό, μαστός.

ὅχλος: πολλῶ ὅχλω (γεν.) 15, 5 μέσα ἀπὸ τόσον πλῆθος.

ὅψις ὄνειρον· ἵσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὅψις 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἢτο ἵσον μὲ τὰ ψεύδη, ὅλως ψευδές.

παίγνιον: 15, 50 κακὰ παίγνια «κατεργάρηδες».

παλύνω πασπαλίζω, ῥαντίζω, καλύπτω.

Πάλη ἀρκαδικὸς ἀγροτικὸς θεός, υἱὸς τοῦ Ἐρμοῦ.

παντᾶ πανταχῶ 21, 53 ἐξ ὀλοκλήρου.

πάρ παρὰ (ἀποκοπή).

πάραρος, ὄμηρ. παρήροθος, ἀνόητος, κακοκέφαλος· ἐν 15, 8 ἡ Πραξινόη ἐννοεῖ τὸν σύζυγόν της.

παρελάντα, ἀττ. παρελῶντα, ὁδηγοῦντα.

παρέρπω ἔρπω κρυφίως, «διπλαρώνω».

παρέρχομαι πείθω, ἔξαπατῶ (πρβλ. Ἰλιάδ. Α 132)· παρελθεῖν ἄνδρα φεβλαμμένον φιλοκερδείη 16, 63 μεταπεῖσαι ἄνδρα μεμωραμένον ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας.

παρέχοντι, ἀττ. παρέχουσι.

πασάμενος μτγ. μέσ. ἀορ. ὅρματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστ. πασάμενος ἐπίτασσε 15, 90 ἀγοράσας διάτασσε, δηλ. εἰς τοὺς δούλους σου νὰ διδῆς διαταγάς, ὅχι εἰς ἡμᾶς.

πεδά αἰολ., μετά· πεδ' Ἰαόνων 28, 21 μετά τῶν Ἰώνων.

πείθω: πείσαι καὶ τὸς λύκος αὐτίκα λυσσῆρ 4, 11, πείσειν ἂν καὶ τὸς λύκος αὐτίκα λυσσᾶν θὰ ἡδύνατο (δηλ. εὐχῆς ἔργον θὰ ἥτο) νὰ πείσῃ καὶ τὸς λ. νὰ καταληφθοῦν ὑπὸ λύσσης καὶ νὰ κατασπαράξουν τὴν ἀγέλην, ἀφοῦ αὕτη οὔτως ἡ ἄλλως θὰ καταστραφῇ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἴγανος. (Σαρκασμός.)

πεινᾶντι, ἀττ. πεινῶντι· ἐν 15, 148 ἐνν. αὐτῷ (τῷ ἀνδρὶ).

πείρα 15, 62 προσπάθεια.

πέκω ξάίνω, κτενίζω, κουρεύω· δἰς μάτερες ἄρων μαλάκοις πόκοις (αἰολ. αἰτιατ.) πέξαιντ' αὐτούρει 28, 13 δἰς ἐντὸς τοῦ ἔτους αἱ ἀμνάδες θὰ ἔπρεπε νὰ καροῦν (καὶ νὰ προσφέρουν) τὰ μαλακὰ μαλλιά των (διὰ νὰ εὕρῃ ἀπασχόλησιν ἡ φύλεργος καὶ ἀκαταπόνητος Θεύγενις, διότι τὸ προϊὸν μιᾶς κουρᾶς δὲν ἀρκεῖ εἰς αὐτήν).

Πελασγοὶ 15, 142 οἱ παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου· ἦσαν τὰ ἄκρα, αἱ κορυφαί, οἱ ἔξοχώτατοι τοῦ "Αργους.

Πελοπηίαδαι Πελοπίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.

πέλω εἷμαι, εὑρίσκομαι.

πενέστηγ ἔργάτης· οἱ π. ἦσαν δουλοπάροικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀπετέλουν τάξιν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν τῶν εἰλάτων τῆς Λακωνικῆς.

Πενθεὺς ἔγγονος τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβήλωσιν τῶν βακχικῶν ὁργίων καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατόν του ἔλαβεν ὡς ὑπόθεσιν τῶν *Bauchῶν* του ὁ Εύριπίδης.

πένθημα πένθος, ἀντικείμενον πένθους.

περικλῶμαι 21, 48 κύπτω.

περίσπλαγχνος μεγάθυμος.

περιστέλλω φροντίζω, περιποιοῦμαι.

περονατρίς γυναικεῖον φόρεμα, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 34) ἐμπερόναμα.

πετεγηνὸς πτερωτός· πετεγρὰ καὶ ἐρπετὰ 15, 48 : εἰς τὰ γλυκύσματα τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς ἔδιδον κατὰ ἔθιμον τῆς λατρείας μορφὴν πτηνῶν καὶ ἄλλων ζῴων.

πῆ ποῦ.

πηδὸς συγγενῆς.

πήποκα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας πήποχ'), ἀττ. πώποτε.

πιάξας, ἀττ. πιέσας, συλλαβών.

Πίσια πηγή ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἡλιδος, ἐξ ης ὀνομάσθη καὶ αὐτὴ ἡ Ὀλυμπία.

πλάθανον πλαστήριον, πλατεῖα σανίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας πλάθουν γλυκύσματα.

πλανάομαι 15, 67 χάνομαι.

πλάνος : πλάνος ἐδωδά ἀπατηλὸν φαγητόν, δόλωμα.

πλαταγέω κτυπῶ τὰς χεῖράς μου.

πλατειάσδω, πλατειάσω, δύμιλῶ πλατιά, ἀνοικτὰ (ὅπως οἱ Δωριεῖς διὰ τὰ πολλὰ ἄ).

πλεῖος, ἀττ. πλέως, πλήρης.

πνεῦμα 8, 76 ἐνν. τᾶς πόρτιος, ἡ ἀναπνοή, ἡ μυρωδιά τῆς δαμάλεως ὁ φίλος τῆς φύσεως καὶ τῆς ποιμενικῆς ζωῆς εὑρίσκει εὐχάριστον (ὡς ἐνηρμονισμένην πρὸς τὸ περιβάλλον) ὅχι μόνον τὴν φωνὴν τῶν μόσχων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοήν των. "Αλλοι ἔρμηνευταί θεωροῦντες τοῦτο ὑπερβολικὸν νομίζουν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων.

ποθέρπω, ἀττ. προσέρπω.

ποθέσπερος, ἀττ. προσέσπερος, ὁ πρὸς δυσμάς ποθέσπερα καὶ τὰ ποθέσπερα πρὸς τὴν ἑσπέραν.

ποθεῦντι, ἀττ. ποθοῦσι.

ποθορῆ, ἀττ. προσορῷ τν 15, 12 προσορῷ σε.

ποία πάσι, χρότον, πρασινάδα.

ποικίλα 15, 78 ὑφαντὰ μὲ στολίδια (πλουμιά).

πόκα, ἀττ. πότε.

πόκος (ἐκ τοῦ πέκω) ἕριον προβάτου ἀκατέργαστον, ὅγκος μαλλίου, « ποιάρι », « τουλούπα ». 15, 20 : ἐπειδὴ τὸ μαλλίον, τὸ δόποῖον ἥγορασεν ὁ Διοκλείδης, ἵτο πολὺ κακῆς ποιότητος, ἡ σύζυγός του τὸ λέγει πυνάδας (σκυλότριχες) καὶ ἀποτίλματα γραιῶν πηρᾶν (ξέφτια ἀπὸ παλαιὰ ταγάρια). μαλάκοις πόκοις 28, 12 αἰολ. αἴτιατ. πληθ. ἀντικ. τοῦ πέξαιντο (βλ. πέκω).

Πολυδεύκης ὁ ἔτερος τῶν Διοσκούρων, περίφημος πύκτης.

πολύμοχθος 28, 8, δηλ. δύσκολος εἰς τὴν κατεργασίαν, εἴναι ὁ ἐλέφας, τὸ ἐλεφαντοστοῦν.

ποπάνευμα πλακούντιον ἐν χρήσει εἰς τὰς θυσίας, γλύκυσμα.

πόρος 21, 14 τὰ μέσα τῆς ζωῆς.

πόρτις νεαρὰ δάμαλις.

πότε βλ. **ποτὶ**.
ποτάγω, ἀττ. προσάγω, πλησιάζω.
ποταῷος, ἀττ. προσηῷος, δὲ πρὸς ἀνατολάς.
ποτέθηκα, ἀττ. προσέθηκα· ἐν 15, 37 ὁ νοῦς: μου βγῆκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν κούρασιν.

ποτένθης, ἀττ. προσέλθης, πλησιάσης.

ποτεφύετο, ἀττ. προσεφύετο, εἶχε πιασθῆ (21, 46).

ποτέχω προσέχω.

ποτὶ (καὶ κατ' ἀποκοπὴν πότ), ἀττ. πρός· πότ ἔστι 15, 10 διὰ νὰ εὐρίσκῃ ἀφορμὴν ἔριδος, « γιὰ γκρίνια »· ποτὶ τὸν λόφον 4, 46 « τράβα κατὰ τὸ φύλωμα »· πότ τῷ Διὸς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διός.

ποτίκρανον προσκεφάλαιον, μαξιλλάρι.

πότνιαν 15, 14 ἐννοεῖ τὴν Περσεφόνην, ἣτις ἐλατρεύετο ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

πρᾶτος, **πράτα**, **πρᾶτον** πρῶτος, η, ον.

πρόαν (καὶ πρώαν), ἀττ. πρῷην· τὰ πρόαν 15, 15 ἐσγάτως, « τὶς προάλλες ».

προσνάχω (προσνήχομαι, προσνέω) ξεσπῶ (περὶ τῆς θαλάσσης).
πρότεροι 16, 50 οἱ παλαιοί.

πρώαν βλ. πρόαν.

πρώκες, αἱ, σταγόνες δρόσου· δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἐνικῷ.

πυκάζω σκεπάζω.

πύματος τελευταῖος.

πυρρίχος 4, 20 πυρρός, ξανθοκόκκινος, « κοκκίνης ».

πυρρὸς 15, 53 ξανθοκόκκινος, « ντορής », « βλάγκος ». 15, 130 ἀρτίχρονος, « πρωτόχρονοδος ».

Πύρρος 15, 140 υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως· ὠνομάζετο καὶ Νεοπτόλεμος. 4, 31 Μιλήσιος ποιητῆς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

πυρρότριχος ξανθός, ξανθοκόκκινος.

ράμνος, ἡ, εἴδος ἀκανθώδους θάμνου, παλίουρος, « παλιούριά »· ὅνος ἐν δράμνῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείᾳ παροιμ. ἐπὶ τῶν ἔχοντων ἀυπνίαν, διότι καὶ ὁ ὄνος εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ ἀκανθῶν δὲν δύναται νὰ κοιμηθῇ καὶ ὁ λύχνος τοῦ πρυτανείου τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ μένῃ πάντοτε ἀνημένος.

ροικὸς καμπύλος, κυρτός.

ρύθμος: καὶ Αὐτονός ὁ ρύθμος αὐτὸς καὶ ἡ Αὐτονόη ὁμοίως ἐνήργησε.

σακός, ἀττ. σηκός, μανδρί.

Σεμέλα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ Διονύσου.

σίγη, ἀττ. σίγα.

σιτέομαι τρώγω.

σίττα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας σίτθ') ἐπιφάνημα τῶν βισκῶν πρὸς τὰ ποίμνιά των.

σκαίρω σκιρτῷ.

σκανά, ἀττ. σκηνή, καλύβη, παράπηγμα (ἐν τῇ ἀγορᾷ).

σκαπάναν 4, 10 : οἱ ἀθληταὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων ὑπερχρεοῦντο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ νὰ σκάπτουν πρὸς ἀσκησιν.

σκιάς, ἡ, τέντα, «κιόσκι». ἐν 15, 119 ἀπὸ πρασινάδα.

Σκοπάδαι ἐπιφανῆς θεσσαλικὸς οἰκος ἐδρεύων ἐν Κρανῶνι τῆς Πελασγιώτιδος· ἔνα αὐτῶν, τὸν Σκόπαν υἱὸν τοῦ Κρέοντος, ὕμνησεν ὁ Σιμωνίδης.

σκοπιὰ ὑψηλὸς βράχος.

σμᾶμα, ἀττ. σμῆμα, σάπων ῥευστός, «ἀναλυτὸς σαπούνι».

σπῆλαιον (πρβλ. λατ. spelunca), ἡ, σπήλαιον.

στέριφος στεῖρος, ἄγονος.

στεφανηφόρος ὁ φέρων τὸν στέφανον τῆς νίκης· 16, 47 στεφανηφόροι ἵπποι: ὁ Πίνδαρος ἀπῆθανάτισε τὸ δόνομα τοῦ ἵππου Φερενίκον, δι' οὗ ἐνίκησεν ἐν Ὁλυμπίᾳ Ἰέρων ὁ πρεσβύτερος· τὸν αὐτὸν ἵππον ἀναφέρει καὶ ὁ ποιητὴς Βακχυλίδης.

στιβάς, ἡ, στρωμανὴ ἐξ ἀχύρων, βούρλων ἢ φύλλων.

Στοιμάλιμνον 4, 23 δόνομα λίμνης τινὸς παρὰ τὴν παραλίαν.

στρόμβιος, ὁ, εἶδος μεγάλου θαλασσίου κοχλίου, τοῦ ὅποιου τὸ μὲν κρέας ἐτρώγετο, τὸ δὲ δστρακον (ὁ κόχλος) ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς σάλπιγξ.

στυγνὸς γέρων ἐν 16, 41 εἶναι ὁ Χάρων.

συναγείρομαι συνέρχομαι (ἐκ τοῦ τρόμου).

σύνοφρυς «σμιγτοφρύδης».

σύριγξ, ἡ, ποιμενικὸς αὐλός, φλογέρα· κατεσκευάζετο ἐκ καλαμίσκων, συνήθως ἐπτὰ καὶ ἀνίσων, παραλλήλως τοποθετουμένων, οὕτως ὡστε πρὸς τὸ ἐν μέρος νὰ ἀποτελοῦν εὔθειαν, πρὸς δὲ τὸ ὄλλο κλιμακωτὴν γραμμήν, καὶ συγκολλωμένων πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ·

ἐν 8, 18 ὁ Μενάλικας εἶχε κατασκευάσει τὴν ίδικήν του ἐξ ἐννέα καλαμίσκων (ἐννεάφωνον), ἀπόδειξις δὲ τῆς ἐπιμελοῦς ἔργασίας του εῖναι ὅτι δὲν ἐφείσθη κηροῦ, ἀλλ' ἔθεσεν ἐξ αὐτοῦ τόσον εἰς τὸ ἄνω μέρος, τὸ εὐθύ, τὸ ἐφαπτόμενον τῶν χειλέων τοῦ συρίζοντος, ὃσον καὶ εἰς τὸ κάτω. Παραστάσεις ἐννεαφώνων συρίγγων ἐσώθησαν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Ἀρκαδίας.

συρικτάς δὲ παίζων σύριγγα.

συρίσδεν, ἀττ. συρίτειν.

σχῖνος, ἡ, μαστιχιά, μαστιχόδενδρον, «σκῖνος».

σχοῖνος, ὁ καὶ ἡ, βοῦρλον.

ταῖ, ἀττ. αἱ. οὐδὲν τοῦτο μετρία θέματος ἢ ταλαρίσκος ὑποκορ. τοῦ τάλαρος κάλαθος.

τάλαρος 8, 70 τυροβόλι.

τάματα, τὰ ἄματα, τὰ ἡμάτα, αἱ ἡμέραι.

ταμών, ἀττ. τεμών, διαμοιράσας: ἐν 9, 27 ὁ συλλαβών τὸν στρόμβον εἶχε καὶ τέσσαρας συνταύφους.

τάπητες κλινοσκεπάσματα.

τάτρακτυλλίδες, ταὶ ἀτρακτυλλίδες, αἱ ἀτρ. (ὁ ίδε). οὐδὲν ταυτῷ, ἀττ. ταύτῃ, ἔτσι.

τείνομαι 21, 48 τείνω.

τεκών : ἐξ ᾧ (ἀττ. οὐ) ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν 5, 47 ἀφ' ὅτου ὁ πατήρ σου (Πτολεμαῖος Α' ὁ Σωτὴρ) ἀποθανὼν (τῷ 283 π. Χ.) ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν ἀθανάτων (ἀπεθεώθη).

τέρψομ' (αἱ) 28, 6 ὑποτακτ. ἀορ. μότ ἀμ τοτεύ ττο δει δι αντεύ τεῦ, ἀττ. σοῦ.

τηγνεῖ ἔκει.

τῆνος, τήνα, τῆνο, ἔκεινος, η, ο.

τι ἐν 8, 39 ἐνν. τὸ ποίμνιόν του ἡ μέρος αὐτοῦ.

τίματος αἰολ., ἀττ. τιμητός, πολύτιμος.

τίν, ἀττ. σοι.

τίω τιμῶ.

τόθεν : ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου.

τοι 15, 46 σοι, ποιητ. αἰτ.

τοκάς ἡ ἄρτι τεκοῦσα.

τὸ πλέον 8, 17 ὡς βραβεῖον. τί τὸ πλέον ἔξει; τί θὰ κερδίσῃ;

τουτόθε(ν) καὶ τουτῶθεν ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' αὐτοῦ.
τραφερδὸς εὐτραφῆς.
Τρινακρία ἡ Σικελία· τῆς Τρ. μυελὸς (τὸ ἀγλάσμα, ἡ λαμπρότατὴ πόλις) ἡσαν αἱ Συρακοῦσαι, ἡ πατρὶς τοῦ Θεοκρίτου καὶ, ὡς λέγει ὁ Ἰδιος (28, 18), τῆς ἡλακάτης, τὴν ὅποιαν πρόκειται νὰ προσφέρῃ ὁ ποιητὴς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου.
τρισκαιδεκάπαχυς δεκατριῶν πήχεων.
τρυφερὸν 21, 18 ἀπαλά.
τρωγοίσας αἰολ., ἀττ. τρωγούσας.
τρώγοντι, ἀττ. τρώγοντι.
τρῶμα τραῦμα· 21, 50 βλ. ὑπομιμάσκω.
τὺ ὄνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἐν. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ β' προσ. (πρβλ. λατ. tu) ἐν 8, 7 τὸ τὺ ἀντικ. τοῦ νικασεῖν.
τυῖδε αἰολ., ἐκεῖ, ἐκεῖσε.
τυλόω (τύλος, κάλος, ῥόζος) κάμνω τι τυλῶδες, σκληρύνω.
τύμμα κτύπημα.
τῷμῶ, τῷ ἔμῷ, τοῦ ἔμοῦ.
τῷπος, τὸ ἔπος.
τώστια, τὰ δόστια, τὰ δόσται.
ὑδάτινος αἰολ., μαλακὸς καὶ διαφανῆς.
"Υκαρίος ἀπὸ τὰ "Υκαρα, πολίχην τῆς Σικελίας (νῦν Carini).
ὑμάρτη αἰολ., ἀττ. δύμάρτει, συνόδευε.
ὕμμες, ὅμμιν αἰολ., ἀττ. ὅμετες, ὅμιν.
Ὕπνω 15, 125, ἀττ. ὕπνου· μὲ τὸν ὕπνον παρέβαλλον, ὅπως βλέπομεν καὶ εἰς ἄλλα ποιήματα τῆς Ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς, τὰ πολὺ μαλακὰ καὶ ἀπαλὰ πράγματα.
Ὕποκρίνομαι ἀπαντῶ.
ὑπομιμάσκω, ἀττ. ὑπομιμήσκω· ὑπομιμάσκω τῷ τρώματος 21, 50
 ὑπενθυμίζω (εἰς τὸν ἰχθύν) τὸ τραῦμά του· ὁ ἰχθύς, ἀφοῦ ἔσυρε τὸ νῆμα τῆς ὁρμᾶς πρὸς τὸ βάθος, ἔμενεν ἀκίνητος· ὁ ἀλιεὺς τότε ἔνυξε, ἔσυρε δὴλ. πρὸς στιγμὴν τὸ καλαμίδι, ἀλλ' ἀμέσως ἐπειτα, διὰ νὰ μὴ κοπῇ τὸ νῆμα, ἔχαλαξε, ἔχαλάρωσε, καὶ ἀφοῦ ἀντελήγθη ὅτι ὁ ἰχθύς δὲν προσεπάθει πλέον νὰ φύγῃ, ἔτεινε τὸν καλαμόν, ἔσυρεν δριστικῶς.
Ὕποφήτας Μουσάων ποιητῆς.
Ὕφιημι βάζω τὸ μικρὸν ζῆρον νὰ θηλάσῃ.

ὑφορβός χοιροβοσκός.

φαγός, ἡ, ἀττ. φηγός, εἶδος δρυὸς καὶ ἡ βάλανος αὐτῆς, ἡτις ἦτο
ἐδώδιμος.

φαίνω ἐν 9, 28 διαδίδω, δημοσιεύω.

φάλαρος ὁ ἔχων λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ ἐν 8, 27 ὁ φ. κύων τοῦ αἰπό-
λου (φ δοτ. προσωπ.) ὑλακτεῖ ἴσταμενος πλησίον τῶν αἰγῶν (ποτὶ
ταῖς ἐρήφοις).

φαντί, ἀττ. φασί· φασεῖς, ἀττ. φήσεις.

φείδομαι : ταῖς γαστρὶς ἐφειδόμεθα 21, 41 δὲν ἐφορτώναμεν τὸ στο-
μάχι μας.

φθονερός: φθονερὸν κακὸν 15, 10 φθ. τέρας (εἶναι ὁ Δίνων, ὁ σύζυγος
τῆς Πραξινόης).

φιλάσιοδος ξένος (28, 23) τοῦ Νικίου καὶ τῆς συζύγου του εἶναι ὁ Θεό-
κριτος· εἶναι δὲ φιλάσιος ὡς ποιητής.

φιλέριθος φίλος τῶν ἐρίθων, τῶν ἐργατίδων, κυρίως τῶν ἐρισυργου-
σῶν καὶ δὴ (28, 1) τῶν νηθουσῶν.

Φιλοίτιος ὁ ἐκ τῆς Όδυσσείας γνωστὸς βοσκός.

φίλος πόνος 21, 20 «ἡ ἔγνοια τῆς δουλειᾶς».

Φιλώνδας Κροτωνιάτης τις κύριος ἀγέλης βοῶν· ἡ γεν. -α δωρ.,
-ον ἀττ.

φλίβομαι θλίβομαι.

φορέοισι αἰολ., ἀττ. φοροῦσι.

φορμός, ὁ, φύθα.

Φρυγία ὑπηρέτρια τῆς Πραξινόης.

φύη εὔκτ. ἀρ. τοῦ φύομαι· μὴ φύη 15, 94 νὰ μὴ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ
παρουσιασθῇ· διὰ τὸ ὅλον χωρίον βλ. Μελιτώδης.

φύκος φύκι καὶ (ὡς ἐν 15, 16) τὸ ἔξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κοκκι-
νάδι, « φυιασίδι ».

φυλάσσομαι προσέχω· ἐν 15, 71 ἡ Πραξινόη παρακαλεῖ τὸν ξένον νὰ
προσέξῃ, διὰ νὰ μὴ σχισθῇ τὸ ἀμπέγονόν της ἀκόμη περισσότερον.

φύλλα ἐν 9, 4 χλόη τοῦ λειμῶνος.

Φύσκος κάτοικός τις, φαίνεται, τῆς Κρότωνος· ἐς τὰ Φύσκω εἰς τὰ
λιβάδια τοῦ Φύσκου.

χά, καὶ ἄ, καὶ ἡ.

χασμέομαι, ἀττ. χασμῶμαι· ἐς ταύταν χασμεύμενος 4, 33 αὐτὴν ἐνῷ παρετήρουν ἀφηρημένος.

χειμαίνοντος ἐν καιρῷ χειμῶνος.

χέρρας αἰολ., χεῖρας.

χέρσος, ἡ, ξηρά, στεριά· ἐν 16, 61 ὁ ἀνεμος ὁθεῖ πρὸς τὴν ξηρὰν τὰ κύματα ἀπὸ τὰ ἀνοικτά, ἀπὸ τὸ πέλαγος· ἡ κατὰ μετὰ γεν. σηματίνει κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· ἡ θάλασσα νοεῖται ὡς τι ὑπερκείμενον, ὡς τι ὑψηλότερον κείμενον ἀπὸ τὴν ξηρὰν (πρβλ. ἀνάγομαι, κατάγομαι).

χίμαιρα αἵξ.

χλαμυδηφόρος ὁ φέρων χλαμύδα, στρατιωτικὸν (καὶ δὴ μακεδονικὸν) μανδύαν.

χοῖ μέν, καὶ οἱ μέν, καὶ οὗτοι μέν.

χόρια ἔντερα, ἐντόσθια· φαγητὸν παρασκευαζόμενον ἐξ ὑμένων τῶν ἐντοσθίων πληρουμένων διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος.

χρῆμα : τί τὸ χρῆμα 21, 25 τί συμβαίνει;

χρήστω, χορήσω, θέλω.

χρησμός : χησμῶς θεσπίξασα 15, 63 ἀκατανόητα πράγματα εἰποῦσα.

χρηστός : χρηστῶς κοικτήμονος ἀνδρὸς 15, 75 τί εὐγενικὸς καὶ πονετικὸς ἄνθρωπος! χρηστὰ ἐνύπνια 21, 29 ὠραῖα ὄντειρα.

χρόνος : χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι 21, 25 αἱ νύκτες χρονίζουν, ἀργοῦν νὰ περάσουν.

χρυσὸν ἐν 21 57: ἐκ τούτου τὸ τῷ στόματος.

χώμδος καὶ δὲ ἐμός.

χώνηρ καὶ δὲ ἀνήρ.

χώρα : ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποὺ ἔπρεπε.

ψε (= σφε) προσωπ. ἀντων. γ' προσ. αἰτ. πληθ.

ψεύδεσιν 21, 64 βλ. ἶσος.

ψυχὰ ψυχῆ· ψυχᾶς δοῦναι 16, 24 νὰ δώσῃς (τι) εἰς τὸν ἑαυτόν σου πρὸς ψυχαγωγίαν· ἐκ ψυχᾶς 8, 35 προθύμως.

ῶ, ἀττ. οῦ, ἀναφ. ἀντων. ἐξ ὖ 15, 47 βλ. τεκών.

ῶδε ἐδῶ (4, 12-4, 51-15, 33 καὶ ἀλλ.).

ῶθεῦνθ', ὡθεῦνται, ἀττ. ὡθοῦνται.

ῶμες, ἀττ. ὕμεν.

ῶν, ἀττ. οὖν.

ῶν ἔδεις (= ἀ εἰδεῖς, ἔλξις). ὕν (= τούτων, γεν. διαιρ.). εἴπταις καὶ (δύναταις νὰ εἴπης, δηλ. θὰ ἔχῃς νὰ διηγῆσαι) ίδοισά τν (ἀφοῦ εἰδεῖς) τῷ μὴ ίδόντι 15, 25· ὁ νοῦς: καλὸν εἶναι νὰ βλέπῃ κανεὶς πολλά, διὰ νὰ ἔχῃ νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ἄλλους.

ῷξ αἰολ., ὁ ἔξ.

ῷρα φροντίς: ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν χείματος ἢ ιωδὸς καρόνων 9, 20 σύνταξις ἀνώμαλος προελθοῦσα ἐκ συμφυρμοῦ δύο συντάξεων: α') ἔχω δέ τοι ὥραν χ. οὐδὲ μᾶλλον ἢ ν. κ. καὶ β') ἔχω δέ τοι ὥραν χ. οὐδ' ὅσον ν. κ. ὁ νοῦς: ὅσον ἐνδιαφέρεται ὁ φαρούτης διὰ τὰ καρύδια (καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται, διότι δὲν δύναται νὰ τὰ φάγῃ), ἄλλο τόσον ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὸν χειμῶνα.

ῷρα: ἐν ὥρᾳ 21, 40 ἐνωρίς.

Ὦραι 15, 103 προσωποποίησις τῶν ὥρῶν τοῦ ἔτους: εἶναι μαλακαὶ πόδας καὶ βάρδισται (βραδύταται) ὡς διαδεχόμεναι ἀλλήλας ἀνεπισθήτως καὶ βραδέως.

ῷρεα, ἀττ. ὅρη· ὥρεος, ἀττ. ὅρους: ὥρεα μακρὰ ὅρη ὑψηλά.

ῷριος ὁ γινόμενος εἰς τὴν ὥραν του· ὥρια καρποὶ τῆς ἐποχῆς.

ῷρνες οἱ ἄρνες.

ῷς: ὡς κακὸν 4, 13 πόσον κακόν· ὡς χρόνῳ 15, 1 ἔπειτα ἀπὸ πόσον καιρὸν (ἔρχεσαι)! «σὰν τὰ χιόνια».

ῷτερος ὁ ἔτερος.

ΣΕΓΚ ΒΙΒΛΙΟΝΤΑΣ ΣΕ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΛΗ ΣΟΥ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΈΤΟΣ ΑΝΤΙΤΕΛΕΙΑΣ
ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.
1. Εἰσαγωγὴ	5
2. Κείμενον	11
α') Νομεῖς : Βάττος καὶ Κορύδων	13
β') Συρακόσιαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι	16
γ') Ἡλαιάτη	23
δ') Βουκολιασταί : Δάφνις καὶ Μενάλκας	24
ε') Βουκολιασταί : Δάφνις καὶ Μενάλκας	28
ζ') Ἄλιεῖς	30
ζ') Λῆναι ἢ Βάνχαι	33
η') Χάριτες ἢ Ιέρων	35
3. Ἐρμηνευτικὰ σημειώσεις	37

10-2-1960 ΣΙΚΑΡΙΤΖ - 000.01 ΔΙΕΤΙΤΙΚΑ — ΠΗΓΕΣ Σ ΣΙΚΑΡΙΤΖ

Έπιμελητής έκδόσεως ΙΟΡΔ. ΒΑΜΒΑΚΙΔΗΣ (ἀπ. Δ.Σ. 608/25-2-61)

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιόσημον, εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἄντετυπον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψύτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιῶν αὐτὸν διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946, Α' 108).



ΕΚΔΟΣΙΣ Ζ', 1961 (III) — ΑΝΤΙΤΥΠΑ 10.000 - ΣΥΜΒΑΣΙΣ 1022/27-2-61

Εκπύπωσις — Βιβλιοδεσία Α/ΦΩΝ Γ. ΡΟΔΗ — Κεραμεικοῦ 40

εαίλα

